

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

SRPEN 1996

OBSAH

Radostný křesťan	1
Existuje Bůh?	2
Poslouchat rodiče?	8
Rodičovské rady	11
RU 486	14
Životní volby	15
O dávání	18
Nedej sektám šanci	22
Modrý Kříž	25
Video a adio kazety	31

RADOSTNÝ KŘESŤAN

Kolik jich kolem sebe vidíme? Ruku na srdce, jsme radostnými křesťany sami? Známe lidi, dokonce věřící lidi, kteří stojí cele v díle Páně, a přitom postrádají radost ze života. Jsou neustálými pesimisty, dovedou mistrně kritizovat, vždycky se zaměří jen na zápornou stránku věci. Úsměv na jejich tváři je mimořádnou událostí. Známe i ty výmluvy, že prý radost je uvnitř, v srdci, není třeba se stále jen usmívat. Smutek, rozladěnost, zklamání, to není třeba nikomu oznamovat; každý to pozná. Ale mít radost v srdci a neprojevít ji navenek, to není normální. A jestli to není normální u běžného

člověka, pak je to dvojnásob nenormální u věřícího, který se má z čeho radovat. Jeho důvody k radosti jsou trvalé. Proto nás apoštol Pavel vybízí:

♦ *"Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!" (Filip.4:4)*

Po radosti touží bez výjimky každý člověk; jenže poměrně málo lidí skutečnou radost v životě nachází. A když říkám "skutečnou radost", myslím tím především radost trvalou, stálou, nepohnutelnou, nezmařitelnou. Mnozí lidé jsou těžce a tvrdě pronásledováni svými hříchy, nečistým svědomím, hlubokým pocitem viny. Uvědomují si, jak každý den dochází v jejich životě k něčemu, co není správné, co by tam být nemělo - jsou to většinou jenom takové ty "malé hříšky", ale vědomí hříchu, jakéhokoli hříchu, je hrozná věc. Někdy se jedná o nějaké jedno nesmírné provinění, které člověku nedá spát celá léta. A zvláště když si uvědomuje, že se bude muset jednou postavit před Boha a zodpovídat se za svůj život. Co to bude za okamžik, až takový hříchem pronásledovaný člověk přijde k Pánu Ježíši Kristu, otevře před Ním své srdce, svou mysl, celé své nitro a uvěří v platnost Jeho zástupné oběti na kříži; v takové víře je plné a trvalé odpuštění. Jaká úleva, jaká radost! David-žalmista to prožil, a proto píše z vlastní zkušenosti:

♦ *Blaze tomu, z něhož je nevěrnost sřata, jehož hřích je přikryt. Blaze člověku, jemuž Hospodin nepravost nepřičítá." (Žalm 32:1-2)*

Když pročítáme knihu Skutků, je nám brzy zřejmé, že první křesťané prožívali plno radosti. Hned ve 2. kapitole se

2 ZÁPAS O DUŠI

dozvídáme o tom, jak se dělili o jídlo "s radostí a s upřímným srdcem" (v.46). Nebo v 8. kapitole, kde čteme o tom, jak Filip zvěstuje Krista, lidé přicházejí k obrácení a pak : "Nastala veliká radost v tom místě" (v.8). A tak tisíce lidí tehdy i dnes vydávají svědectví o radosti, kterou prožili, když uvěřili v Pána Ježíše Krista a přijali Ho za svého Spasitele. Chceme se ptát sami sebe, my, věřící, bratři a sestry: ztratili jsme snad tuto původní závrtnou radost ze spasení? Jestliže ano, pak bychom se měli modlit spolu s Davidem:

♦ *Dej, ať se zas veselím z tvé spásy.*
(Žalm 51:14)

Již jsem naznačil, že mnozí věřící by rádi dělali rozdíl mezi tím, jestli radost mají, anebo jestli jí projevují navenek. Jsem přesvědčen o tom, že je naprosto nepřirozené, jestli někdo tvrdí, že se raduje v Pánu Ježíši Kristu a tváří se přitom chladně, vážně nebo téměř nezúčastněně. Nejen že to je nepřirozené, ale navíc to není dobrým svědectvím tomuto světu, nevěřícím lidem. Jak chceme přesvědčit nevěřícího člověka o pravosti a hodnotě své zkušenosti s Pánem Ježíšem, když nedáme průchod svým radostným pocitům? Cožpak je možné hovořit o radosti z odpuštění hříchů a nového života se smutnou tváří? Jaký omyl, když si myslíme, že vážnost je nějakou známkou zbožnosti! Vážnost a smutek lidi odpuzuje; radost a úsměv je přitahuje.

- TWR, O. V. -

**Věřím Božímu slovu
protože se mnou
nepolemizuje,
ale proměňuje mne.**

(Pavel Kosorin)

EXISTUJE BŮH?

Existence osobního, mravního Boha je základní, fundamentální otázkou lidského života. Jestliže neexistuje mravní Bůh, potom není žádný mravní princip, proti němuž bychom hřešili, a nutnost spasení se stává nepotřebná. Jestli žádný Bůh není, potom neznáme příčinu nadpřirozeného stvoření, a vše, co o něm čteme v Bibli musíme chápat jen jako smyšlené a neúplné vyprávění o vzniku světa. Abychom našli pravdu o vzniku světa, musíme najít odpověď na základní otázky: "Je Bůh?" a jestliže Bůh je, "jaký je to Bůh?"

Lidé často namítají, že Boha nemůže nikdo dokázat. Nejlepší odpověď na takové prohlášení je: "Kdybyste chtěli Boží existenci nebo neexistenci dokázat, jaké důkazy byste přijali?" Lidé chtějí důkazy, ale často nemají tu nejmenší představu o tom, jaký důkaz by přijali. Tito lidé nejsou připraveni přijmout ani ten nejpřesvědčivější důkaz. Člověk díky své "soběstačnosti" Boha přehlíží. Mnozí jsou ideologicky naprogramováni odmítnout každý důkaz a rozumový závěr o Bohu.

♦ *Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství.*
(Římanům 1:19-22)

Sama Bible říká, že kdo nevidí Boha ve stvoření, upadl v bláznovství. Kde máme Boha hledat? Je to tak jednoduché. Stačí pozorovat stopy intelligence

tvůrce. Najdeme-li pazourek otesaný do tvaru hrotu, už je to pro nás důkaz šikovnosti lovce. Keplerovy zákony o oběhu planet, ač řádově nekonečněkrát složitější než ten nejlépe otesaný pazourek, už nejsou pro naši inteligenci, ale mozolnatou mysl dostatečným důkazem o Boží důmyslnosti a inteligenci, která stvořila a udržuje celý vesmír v chodu. Zkusme zapřemýšlet nad logickými závěry obhájců Bible:

I. Důvod, že Bůh je a nemlčí.

je důvod kosmologický;

odvozený ze stvoření, (kreace):

Zákon příčiny a účinku odhaluje, že každý konečný, ohraničený jev je způsoben vnější příčinou, nikdy ne sám sebou. Protože je zde vesmír, stvoření, potom musel být zapříčiněn něčím jiným než sám sebou. Tento důvod má dva stupně. **První stupeň** je, že vesmírné stvoření muselo být od svého prvopočátku zapříčiněno. **Druhý stupeň** je, že vesmírné stvoření potřebuje udržující příčinu v každém okamžiku, aby spojitě existovalo. Tedy:

✓ První stupeň kosmologického důkazu Boha - Vesmírné stvoření bylo od svého prvopočátku zapříčiněno:

To můžeme shrnout do třech bodů:

- a. Vesmírné stvoření má počátek.
- b. Cokoliv, co má počátek, muselo být zapříčiněno vnější příčinou, nikdy ne samo sebou.
- c. Proto bylo vesmírné stvoření zapříčiněno něčím jiným, než samo sebou, a tou vnější příčinou je Stvořitel - Bůh.

Mnoho lidí se snaží tento logický závěr obejít a tvrdí, že vesmírné stvoření je věčné, nemělo žádný počátek. Americký astronom Carl Sagan, autor populárních televizních naučných pořadů, řekl: "Vesmír je vše, co je, vše, co

kdy bylo nebo co kdy bude." Jak takovému tvrzení oponovat?

Vědecké důvody pevně podporují myšlenku, že **vesmír měl počátek**, že tu prostě nebyl "odvždy". Zastánci teorie věčného vesmíru bez počátku musí věřit, a také to někteří ve svých vědeckých pojednáních prohlašují, že vesmír produkuje neustále vodíkové atomy, které vznikají z ničeho. V takovém případě je víra v Boha nespornější než víra ve samovznikající vodík. Vědci studující původ vesmíru se všeobecně shodli na tom, že vesmír vešel v existenci nějakým překotným způsobem, který nazývají "velkým třeskem". Hlavním svědkem, že vesmír měl počátek, je druhá termodynamická věta. Ta dosvědčuje, že vesmír neustále ztrácí práce schopnou energii. Jestliže se však práce schopná energie snižuje, potom musel být vesmírný "orloj" nejdříve do chodu uveden, "natažen". Proto, vesmír nemůže být věčný a musel mít počátek. Robert Jastrow, zakladatel Goddardova Institutu pro Vesmírné Studie podléhající NASA, řekl: "**Potřebujeme věrohodné vysvětlení, které potvrdí explozivní zrod našeho vesmíru; ale i kdybychom jej měli, věda nikdy nebude moci najít vysvětlení, proč a jak k němu došlo. Vědecké úsilí vysvětlit historii vesmíru končí v časové blízkosti momentu jeho stvoření.**"

Kromě vědeckých důvodů, že vznik **vesmíru měl počátek**, máme ještě **filozofický důvod**. Čas totiž nemůže jít zpět do historie věčně. Teoreticky můžeme hovořit o nekonečném počtu bezrozměrných imaginárních bodů na úsečce mezi dvěma body. Kdyby jich skutečně bylo nekonečné množství a kdybychom přes každý prošli, potom bychom nikdy nemohli urazit ani tu nejkratší vzdálenost. Před cílem naší

4 ZÁPAS O DUŠI

cesty by vždy byl další bod, který bychom museli překročit. Podobně, kdyby vesmír neměl historický počátek, nikdy bychom nemohli v čase dosáhnout současnosti, protože bychom před ní mohli předsunout vždy ještě jeden moment. Protože však nežijeme v imaginárním abstraktním matematickém, ale v konkrétním, skutečném vesmírném časoprostoru, pak i ten nejmenší, nejelementárnější úsek vzdálenosti i času má svůj rozměr. Nekonečně malá věc je bezrozměrná, ale čas a prostor jsou něco. Protože vesmír byl stvořen v prvotním časovém okamžiku, mohl čas "doběhnout" až do současnosti. Realita současnosti je důkaz počátku, tedy stvoření, a jeho prvotní příčiny.

- ♦ *Na počátku (čas) stvořil Bůh (příčina) nebe (prostor) a zemi (hmota). (Genesis 1:1)*

První verš Bible odhaluje vše. Bůh, nezapříčiněná příčina všeho co existuje, stvořil současně čas, prostor a hmotu. Bůh není omezen časem, prostorem a hmotou jako my, protože stojí vně svého trojjediného vesmírného stvoření. Když jsme ukázali, že stvoření musí mít příčinu svého vzniku, můžeme pokračovat dál:

- ✓ **Druhý stupeň kosmologického důkazu Boha - vesmírné stvoření potřebuje udržující příčinu, aby mohlo spojitě existovat:**

Někdo udržuje chod vesmíru, aby všechno se vším, tedy i s námi, nepřestalo ani na okamžik existovat.

- ♦ *neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze něho (1. stupeň) a pro něho. On předchází všechno, všechno v něm spočívá, (2. stupeň) (Koloským 1:16-17)*

- ♦ *v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky (1. stupeň). On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všechno svým mocným slovem (2. stupeň). (Židům 1:2-3)*

Vesmírné stvoření potřebuje jak prvotní příčinu zrodu, tak i udržující konzervační příčinu. Můžeme se také ptát:

Proč je zde něco, když by tu nemuselo být nic?

a. Víme, že konečné, měnící se objekty existují všude kolem nás. Popřít můžeme jen to, o čem víme, že existuje; neexistence stojí mimo naši mysl.

b. Každý konečný, měnící se objekt musí být zapříčiněn něčím jiným. Jestliže je objekt konečný a mění se, potom nemůže existovat svébytně a nezávisle. Kdyby existoval nezávisle nebo bezpodmínečně, potom by byl věčný a neměnný.

c. Nekonečná řada historicky se postupných příčin je nesmyslná. Nemůžeme donekonečna odůvodňovat, že vznik nějakého konečného měnícího se objektu byl zapříčiněn jiným konečným měnícím se objektem, a ten zase dalším. Takovou logiku používají zastánci teorie ustáleného vesmíru. Jejich argumenty nedokazují zhora nic, protože odsouvají vysvětlení do historického nekonečna. Nakonec i ten, kdo odmítá existenci Boha, musí dojít k příčině, která se stala příčinou své vlastní existence, a současně, ve chvíli vzniku by byla následkem této příčiny. A to je rozvod s rozumem. Bible konstatuje:

- ♦ *Bloud si v srdci říká: "Bůh tu není." (Žalm 53:2)*

a dodává, že odtud nepochází nic dobrého, jen zkáza a lidské pikle.

d. Proto musí existovat prvotní, neomezená, neměnná a nezapříčiněná

příčina každého druhotného, omezeného, méněcenného se a zapříčiněného objektu, který existuje.

Hledanou tvůrčí silou je Stvořitel! Důvod odvozený ze stvoření sice dokazuje, že zde musí být tvořivá a udržující síla, ale nepoví nám už nic o tom, jaký je Bůh nebo kdo Bůh je a zda je to Bůh, o kterém čteme v Bibli. Bůh existuje a nemlčí. On sám nám odhaluje smysl a způsob vesmírného stvoření. Přesto, existují pochybnosti. Tuto skutečnost shrnul z hlediska minulosti i budoucnosti Petr:

- ♦ a budou se posmívat: "Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření." Těm, kdo toto tvrdí (zastánci pozvolného evolučního nebo ustáleného vývoje), zůstává utajeno, že dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou chráněny (1. stupeň, počátek stvoření). Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul. Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země (2. stupeň, udržování stvoření) dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí. (2. Petrův 3:4-7)

II. Důvod, že Bůh je a nemlčí, je důvod teleologický:

odvozený z účelového projektu:

Vesmír se vším, co obsahuje, je vysoce organizovaný a má svůj řád. Naše zkušenost a pozorování odhaluje inteligentního architekta vesmíru:

- a. Všechny projekty vyžadují konstruktéra.
- b. Vesmír je nejdokonalejší organizovaný projekt, jaký známe.
- c. Proto musí existovat nejdokonalší Tvořce vesmíru.

Kdykoliv vidíme nějaký plánovaný projekt, i to nejprimitivnější dílko, pak bezpochyby předpokládáme, že původcem je inteligentní bytost se smyslem pro organizovanost, řád a účel. Hodinky vyrobil hodinář, budovu projektoval architekt, postavil stavitel a obraz namaloval malíř. Zprávy zakódované třeba jen písmem vyžadují inteligentního odesílatele. Tímto způsobem uvažujeme všichni, protože taková je naše životní zkušenost. Učeně tomu říkáme **princip kauzality**, neboli zásada příčiny - vše je něčím zapříčiněno. Čím je projekt složitější a organizovanější, tím více inteligence a umu a práce schopné energie je k jeho uskutečnění zapotřebí. Nejvyšším dílem, nebo projektem vesmíru je člověk. Jeho projektantem musel být tedy někdo, kdo je dokonalejší než člověk.

- ♦ Tys to byl, kdo vytvořil mé ledví, v životě mé matky jsi mě utkal. Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: **podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom.** Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí, když jsem byl v skrytosti tvořen a hněten v nejhlubších útrobách země. Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal. Jak si vážím divů, které konáš, Bože! Nesmímý je jejich počet, sčítal bych je, ale je jich víc než písku. Sotva procitnu, jsem s tebou. (Žalm 139:13-18)

Nejznámějším oponentem tohoto argumentu byl David Hume. Je velký rozdíl mezi jednoduchým vzorem a složitým projektem. Projekt vesmíru se vším, co obsahuje, je nejsložitější ze všech uskutečněných systémů. Vesmír a stvoření je systém, který působí jednotně k vzájemnému prospěchu všech

6 ZÁPAS O DUŠI

složek celku. Jedna molekula DNA, jež je informačním a stavebním kamenem veškerého života, obsahuje tolik informací jako svazek objemné encyklopedie. Kdo si otevře encyklopedii, jistě si nepomyslí, ani na okamžik, že se vytvořila náhodnou a přirozenou cestou, např. působením přírodních živlů. Každý ví, že za každou knihou, informací, stojí intelligence, energie autora a výrobce. Vidíme-li život, jehož projekt je zakódován v molekule DNA, potom nemůžeme pochybovat, že by za vším nestál inteligentní stvořitel. I Carl Sagan připouští:

"Obsah informací v lidském mozku vyjádřeno v počítačových bitech je patrně srovnatelný s počtem všech neuronových spojů - což je sto bilionů neboli 10^{14} . Přeloženo do srozumitelnější formy, informace v mozku by mohla být vytištěna ve 20 miliónech knih. Každý z nás nosí v hlavě 20 miliónů knih. Náš mozek je největší a nejmíniaturnější knihovna, jaká ve vesmíru je. Neurochemie mozku je úžasný systém, daleko obdivuhodnější než jakákoliv dovednost vytvořená lidmi."

I ten nejjednodušší život obsahuje tolik intelligence, že povaha projektanta celého vesmíru začíná zřetelně vystupovat. Kdyby náš argument nevycházel z účelového projektu, ale jen z náhody, z nějakého počtu pravděpodobnosti, potom by právě pravděpodobnost potvrdila, že vesmír potřebuje projektanta, konstruktéra nebo stavitele, protože celý vesmírný systém do sebe naprosto přesně zapadá. Vědci vypočítali, že pravděpodobnost vzniku jednobuněčného organismu je $1:10^{40000}$. Když si uvědomíme, že celý vesmír prý obsahuje jen 10^{80} elektronů, potom celá argumentace z pozice náhody a pravděpodobnosti pracuje sama proti sobě. Pravděpodobnost náhodného

vzniku života a následného vývoje člověka je tak nepravděpodobná, protože splyvá s nulou; nedá se ani vypočítat! Jediný rozumný závěr je, že za projektem vesmíru stojí veliký Architekt a Stavitel - Bůh!

"Život tedy vzniká z hmoty, biologie a informace. Proto se určití přírodovědci, kteří tvrdí, že život pochází jen z hmoty a chemických procesů, velmi mýlí. Zapomínají - často, zdá se mi, vědomě - že informace musí přijít ze všeho nejdříve. Informace má hodně společného se starým řeckým slovem logos, neboť logos znamená koncepci, slovo nebo také překvapivý efekt. Tento obraz biogeneze odpovídá biblickému obrazu celkem přesně, neboť duch Boží, logos (informace), působil na hmotu (podle 1. Mojžíšovy 1:1-3), čímž vznikl život. V tomto bodě se materialističtí badatelé velmi mýlili - zapomněli na rozhodující úlohu, kterou má logos neboli informace!" (Wilder Smith)

III. Důvod, že Bůh je a nemlčí, je důvod axiologický;

je odvozený z mravního zákona:

Příčina vesmíru je nejen mocná a inteligentní, ale je navíc mravní. Mravní zákon můžeme shrnout následovně:

a. Všichni lidé jsou si vědomi objektivního mravního zákona.

b. Mravní zákon podmiňuje Zákonodárce.

c. Proto musí existovat svrchovaný mravní Zákonodárce.

Mravní argumentace důkazu Boží existence se stala známější počátkem 19. století, skrze dílo Immanuela Kanta. Kant trval na tvrzení, že je nemožné mít absolutní znalost o Bohu. Proto odmítl všechny tradiční argumenty dokazující Boží existenci. Přesto Kant souhlasil s principem mravnosti, který nepova-

žoval za důkaz Boží existence, ale viděl v něm cestu, která ukazuje, že Bůh je nutným předpokladem pro mravní život. Immanuel Kant se stal duchovním otcem dnešních humanistů, liberálů a liberálních teologů. Ti spolu s Kantem říkají: **Nemůžeme vědět, že Bůh existuje, ale musíme jednat jakoby Bůh existoval, jinak by princip mravnosti nedával smysl.** Pozdější myslitelé propracovali mravní argument a poukazovali, že existence mravnosti je rozumovou základnou důkazu Boží existence. Pierre Bayle a Albert Camus se snažili o opak, totiž dokázat na základě mravnosti Boží neexistenci.

V určitém smyslu, i tento důkaz spočívá v zákonu příčiny a následku, ale mravní zákony jsou jiné než přírodní zákony. Mravní zákony neurčují, co je, co se děje, ale určují, co by mělo být, nebo co by se mělo dít. Mravní zákony nevycházejí jen z pozorování, jak se lidé chovají a co dělají. Kdyby tomu tak bylo, naše představy o mravnosti by se rozcházely. Mravní zákony určují, co by lidé měli dělat. Jakékoliv mravní "měli bychom, měl bych, mělo by se" nemůžeme vysvětlit přirozeným způsobem, nemůže být zredukováno jen na elektro-chemický proces. Mravnost přesahuje přírodní a hmotnou oblast vesmíru. Proto nutně vyžaduje transcendentní - nadpřirozenou příčinu, tedy příčinu, která přesahuje hmotný svět a která není z tohoto světa.

Někteří lidé namítnou, že mravní zákon není ve skutečnosti objektivní, že nepochází z vnějšku, natož pak z nějakého nadpřirozena; a že mravní zákon není nic víc než subjektivní, tedy jen vnitřní mínění, vycházející ze společenské dohody. Tito lidé zapomínají, že všichni společně považují neřesti jako vraždu, znásilnění, lež nebo krá-

dež za zlo. Navíc, mají subjektivní mínění, protože říkají, že hodnoty, jimiž posuzujeme činy okolo nás, jsou chybné. Jestliže není objektivní vnější mravní zákon a máme jenom své vnitřní subjektivní mínění, potom nemůžeme ani posoudit, co je zlo. Jestliže náš pohled na mravnost je jen subjektivním soudem, potom je to pouze osobní názor. Když někdo tvrdí, že má objektivní pravdu, která platí i mimo něj, pokud se týče subjektivnosti mravního zákona, potom vlastně říká totéž, co my, že totiž mravní zákon přece jen existuje objektivně, mimo nás. Paradox takového uvažování vězí v tom, že objektivní existenci mravního zákona nevědomky dokazuje právě tím, že se jej pokouší objektivně popřít. Taková rádobý jistota, že mravní zákon není "nic víc" než subjektivnost, vyžaduje "víc než" vnitřní znalost. Tato skutečnost odhaluje, že tajně, kdesi na dně duše, lnou k nějakému absolutnímu měřítku, které není podřízeno subjektivnímu posudku.

I v Boha nevěřící člověk nedovede žít, jako by Bůh neexistoval. Liberální intelektuálové, materialisté i ateisté postrádají životní integritu, názorovou celistvost, protože nežijí podle toho, čemu věří. I oni jsou totiž stvořeni k obrazu Božímu, i jim dal Bůh svědomí a podle něj se do určité míry řídí.

Velmi výstižně mravnost vyjádřil C.S. Lewis, když přirovnal naše touhy, přání a pudy ke klávesám klavíru. Noty vedou pianistu, na které klávesy uhdit, aby zazněla libá hudba. Podobně, mravní zákon nás vede jako noty, na které touhy, přání nebo pudy bychom měli dobrovolně uhdit, kdy, jak intenzivně a na jak dlouho, aby zaznělo libé mravní chování. Mravnost není pud, ani touha. Mravnost je souhra tužeb, přání a pudů. Notám mravního zákona se

8 ZÁPAS O DUŠI

říká svědomí, jehož platnost je objektivní, a proto má své kořeny mimo nás ve Stvořiteli. Boží láska je mravnost nad mravnost.

IV. Důvod že Bůh je a nemlčí, je důvod ontologický: odvozený ze samotného bytí:

Další důkaz Boží existence je skutečnost, že všichni lidé na světě, ať jsou na nejvyšší společenské nebo kulturní úrovni, nebo bez kontaktu se světem, mají jistou představu Boha. I ateista má představu o Bohu, jinak by Jeho existenci nemohl popírat. Popřít se dá jen to, co existuje. Co opravdu není, o tom se nedá ani mluvit, nic takového nám ani nemůže přijít na mysl. Protože nějakou představu o Bohu má každý, proto přiznávají, že nějaká moc nad námi je. Jak takový Bůh v lidském pojetí vypadá, to už je jiná otázka. Jde o otázku ryzosti, nebo deformace. Deformovat však můžeme jen to, co existuje v pravdivé podobě. Bankovky neexistující měny nelze padělat. Lhát můžeme jen proto, protože existuje pravda a tu chceme změnit. I naše představy a neskutečná vidění jsou jen deformace něčeho, co existuje v pravdivé a nedeformované formě. Proto říci, že Bůh není, je nelogické a sebepopírající prohlášení. Všechno, včetně Boha, existuje ve své pravé nezkrácené podstatě už jen svou definicí, tedy určením. Mysl může pojmut jenom existenci a tu buď pojme pravdivě - realisticky, nebo zdeformovaně - surrealistic, tedy nadpravdivě. Nadpravda nebo podpravda vše je deformace pravdy. Kdyby bůh opravdu nebyl, nikomu by existence ničeho nepřišla ani na mysl. O ničem se ani nemůžeme dohadovat.

Doposud jsme odhalili, že všechny argumenty Boží existence vycházejí ze

zákona příčiny a následku: *protože - proto*. Nejpřesvědčivější a nejpochopitelnější důvod stvoření chápe i dítě - *protože* jsou hodináři, *proto* máme hodinky. Bible nám říká, že Bůh se před námi neskrývá:

♦ *Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. (Římanům 1:19-20)*

Připustíme-li existenci Boha, pak následuje další důležitá otázka - který Bůh? Z předchozího uvažování bychom měli dospět k závěru, že existuje jen jeden pravý Bůh a mnoho deformací. **KDO JE TEN PRAVÝ BŮH, KTERÉHO HLEDÁME?**

- pst - pokračování příště

**Nevěřící si budoucnost
plánuje - věřící v ní žije.**

Pavel Kosorin

POSLOUCHAT RODIČE? ANO!

Co přikazuje Písmo?

1. Vztah bázně a úcty

♦ *"Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh." (2. Mojžíš 20:15; podobně i 3. Mojžíš 19:3a).*

Sloveso ctít, které je použito v Desateru, nese v sobě významový rozměr "praktické pomoci v nouzi" (srov. Přísloví 3:9; 14:31; zde je stejný hebrejský výraz). Tato tendence je patrná ještě výrazněji v Novém zákoně (Matouš 15:3-8; Skutky 28:10; 1. Timoteovi 5:3). Starost o staré či nemohoucí rodiče je příkladem pravé zbožnosti.

1. Timoteovi 5:8 říká:

- ♦ Jestliže se někdo nestará o své vlastní a hlavně o členy své rodiny, zapíel víru a je horší než nevěřící.

2. Vztah poslušnosti

- ♦ Můj synu, poslouchej otcovo kárání a matčiny poučování neopovrhuj. (Příslaví 1:8; srov. dále Efeským 6:1-4; Koloským 3:20).

Z textů plyne, že máme rodiče poslouchat ve všem. Poslušným dětem je zaslíbena dlouhověkost. V Lukášovi 2:51 čteme o tom, že i Ježíš poslouchal své rodiče.

3. Vděčnost

- ♦ Její synové povstávají a blahorečí jí... (Příslaví 31:28).

O projevech vděčnosti dětí vůči rodičům Písmo nepřímou mluví v oddíle o ženě statečné. Je určitě užitečné být si vědom všeho, co pro nás rodiče udělali, a příležitostně jim dávat najevo svou vděčnost.

4. Naslouchat radám a zkušenostem rodičů

Mnozí mladí lidé v církvi mají nevěřící rodiče se světskou morálkou. Tito rodiče jsou však zkušenější než my, vědí, co působí bolest a která rozhodnutí jsou nesprávná. Příslaví 1-7 uvádí celou řadu rad, které by poskytli svým dětem i rodiče v tomto století. Proto je dobré naslouchat radám rodičů a nemyslet si pyšně, že jako věřící mám patent na rozum. Kniha Příslaví přináší např. následující praktické rady:

a) Dobře se ožeň a nestýkej se s lehkými ženami.

b) Nebuď líný, jednej rozumně, živ se poctivě.

c) Hledej si dobré přátele atd.

Jestliže naši rodiče s námi diskutují o podobných otázkách, jestliže nám dokonce určité věci rozhodně zakazují, je užitečné je respektovat a brát vážně jejich domluvy.

Co Písmo zakazuje?

1. Rodiče bít a zlořečit jim

- ♦ Kdo uhoď svého otce nebo matku, musí zemřít. Kdo zlořečí svému otci nebo matce, musí zemřít. (2. Mojžíšova 21:15,17; Příslaví 20:20).

Vystříhejme se všech slovních urážek. Nenechme se svést falešnou duchovností (např. říkat rodičům, že jsou z ďábla, protože nevěří, hraničí se zlořečenstvím).

2. Zlehčovat si rodiče a pohrdat jimi

- ♦ Syn moudrý dělá radost otci, kdežto syn hloupý pohrdá svou matkou. (Příslaví 15:20).

Není možné rodiče zlehčovat ve svém srdci, ani jimi pohrdnout ve svých myšlenkách nebo je vydávat svým chováním ve veřejný posměch (5. Mojžíšova 27:16; Příslaví 10:1; 17:25). Příslaví 19:26 mluví jasně:

- ♦ Kdo týrá otce a vyhání matku, je hnusný hanebník

3. Žít neřádně a být vzpurný

- ♦ Má-li někdo syna nepoddajného a vzpurného, který neposlouchá otce ani matku, a když ho kárají, neposlechne je, ať ho jeho otec i matka uchopí a vyvedou ke starším jeho města, k bráně jeho města, a řeknou starším jeho města: "Tento náš syn je nepoddajný a vzpurný, neposlouchá nás, je to žrout a pijan." A tak ho všichni muži jeho města uházejí kamením a zemí. Tak odstraníš zlo ze svého středu. Ať to slyší celý Izrael a boj se. (5. Mojžíšova 21:18-21).

(Biblický text je sám dost výmluvný. EP uvádí u slov "žrout a pijan" poznámku: "Hebrejščina naznačuje zvláštním slovesem, že jde o účastníka modloslužebných orgiastických slavností, tedy o člověka, který odpadl od Hospodi-

10 ZÁPAS O DUŠI

na." Nevede nás to k zamyšlení? Kolik dětí z věřících rodin by přežilo, kdyby toto nařízení bylo dosud v platnosti? A jak se dívají rodiče na své nezřízené děti - obhajují je a kryjí v jejich neřádnosti, nebo k nim zaujmají biblický postoj? *Pozn. red.)*

4. Okrádat rodiče

♦ *Kdo odírá otce a matku a říká: 'To není žádný přestupek,' je společníkem zhouboce. (Přísl. 28,24).*

5. Neposlušat rodiče

2. Timoteovi 3:2 a Římanům 1:30 ukazují, že doba helénistická stejně jako dnešní se vyznačovala všeobecným mravním úpadkem. Neposlušnost rodičů je jmenovaná i jako charakteristický znak budoucího věku:

♦ *A vydá na smrt bratr bratra a otec dítě a povstanou děti proti rodičům a usmrtí je. (Marek 13:12).*

Dnes jsou vztahy v rodině všeobecně narušené do té míry, že i mladí věřící lidé tuto oblast nejsou schopni plně docenit. Nechtějí si přiznat, co svým rodičům dluží, a že právě náboženství často začíná u rodinného krhu.

Ukazuje Starý zákon nějaké kladné či záporné příklady v chování dětí?

Klasickým příkladem je reakce synů Noeho na otcovu opilost (1. Mojžíšova 9:21-23). Noe se opil a obnažil. Zatímco Chám se otci smál, Šém a Jefet se obrátili k otcově nahotě zády a přikryli jej oděvem. Chám byl za svůj skutek zlořečen.

Jako poslušného syna vidíme Izáka, který bez odmlouvání provází Abrahama na horu Mórija (1. Mojžíšova 22) a později se nechá i oženit podle otcovy volby (1. Mojžíšova 24).

V 1. Samuelově 2 čteme, že velekněz Elí měl neposlušné syny a Bůh ho za to činil odpovědným. Ačkoli David byl pravděpodobně poslušným synem

(1. Samuelova 16:20; 17:17), byl špatným otcem a poměry v jeho rodině byly málo příkladné (2. Samuelova 13-18). Zmíněné příklady ukazují nejen odpovědnost dětí, ale především odpovědnost rodičů (o tom viz dále).

Je možné rodiče neposlechnout?

Zastánci tohoto názoru se odvolávají na některá místa z evangelií (Matouš 10:34-37; 12:46-50; 19:29; Lukáš 14:26). Někdy to může být pro nás zdánlivě výhodné povrchně se odvolat na některý z těchto veršů a ignorovat vůli rodičů, která by pro daný okamžik byla správná, ale nám se nelíbí. Proto můžeme říci, že tyto texty bývají spíše zneužívány.

Mohou však nastat situace, kdy tyto verše platí. Např. v islámských zemích jsou rodiče schopni zavraždit své děti, jestliže by opustily islám. I v našich poměrech se někdy stává, že rodiče vyznou dceru nebo syna, kteří uvěřili v Pána Ježíše a opustili jejich církev. Přesto však takové případy považujeme spíše za ojedinělé, a proto z nich nečiníme pravidlo.

Chceme-li operovat zmíněnými texty, měli bychom ještě zkoumat, o čem verše vypovídají v kontextu kapitol i celých evangelií, a neprovádět příliš rychlou a primitivní aplikaci. Naprosto jednoznačně je však můžeme aplikovat v situacích, kdy by rodiče nutili své děti k jednání, které by jim způsobovalo opravdovou duchovní újmu, neboť i zde platí zásada:

♦ *Je třeba poslouchat více Boha než lidí. (Skutky 5:29).*

Co je povinností rodičů vůči dětem?

Bible doporučuje přísnou výchovu spojenou s tělesným trestáním:

♦ *Kdo šetří hůl, nenávidí svého syna, kdežto kdo jej miluje, kárá ho včas. (Přísl. 13:24). Věží-li v srdci chlap-*

ce pošetilost, trestající hůl ji od něho vzdálí. (22:15).

Dále srov. 19:18; 29:15,17. Ani Boží výchova člověka není měkká:

♦ *A zapomněli jste na napomenutí, které vám praví jako synům: „Synu můj, nepodceňuj Pánovu výchovu, ani neochabuj, když jsi od něho kárán; neboť toho Pán miluje, toho vychovává, a švihá každého, koho přijímá za syna.“ (Židům 12:5-6).*

Lásku nelze zaměňovat se změkčilostí. Rodiče jsou však varování i před svévolnou tvrdostí:

♦ *A vy, otcové, nedrážděte své děti k hněvu, ale vychovávejte je v Pánově kázni a napomenutí. (Efézským 6:4).*

1. Timoteovi 3:4 a 1. Korintským 7:33 jsou příkladem Božího zájmu o celistvou a spořádanou rodinu. Taková rodina je součástí svědectví. Ženatí a vdané nesmějí zanedbávat své partnery a děti a vymlouvat se např. na práci v Církvi. Tato místa jsou v určitém významovém napětí ve vztahu k veršům v předchozí kapitole. Tak opět vidíme nutnost brát v úvahu celé Písmo a neoperovat jednotlivými verši. K tomu bychom měli dodat, že životní situace v této oblasti jsou nevyčerpatelným zdrojem překvapení. Písmo poskytuje pouze základní směrnice, nikoli hotový návod k jednání.

Závěry

Písmo jednoznačně prohlašuje:

1) Rodiče je nutno respektovat jako autoritu, poslouchat je a cítit konkrétními skutky. Projevem pravé zbožnosti je péče o rodiče ve stáří a v nouzi. Předat rodiče ústavům sociální péče nelze automaticky bez Boží bázně; pokud je to reálné, je dobré mít rodiče u sebe a poskytnout jim péči.

2) Rodiče si nesmíme zlehčovat ve svém srdci či svým chováním, bít

je, urážet nebo okrádat.

3) Kdo neposluouchá rodiče, je stavěn do jedné řady s nejnemorálnějšími lidmi (smilníky, lakomci, vrahy, pokrytci, podvodníky apod.) a neměl by se ohánět tím, že je křesťan.

4) Rodiče je možné neposlechnout pouze v případě, že by nás vedli k jednání, jež by bylo v rozporu s Boží vůlí, jak je zjevená v Bibli. V naprosté většině případů však nelze hledat duchovní alibi pro docela obyčejnou neposlušnost a popírání autority rodičů.

Ostatní myšlenky a podněty, které v článku uvádíme, nejsou v Písmu přímo a doslovně vysloveny, proto zde nastupuje naše vlastní odpovědnost v rozhodování podle zákona Ducha života. - Martin Skořepa -

**Bibli nebaďte nikdy plně rozumět,
ale vždycky ji mážeš plně věřit.**

Pavel Kosorin

RODIČOVSKÉ RADY

V minulosti jsme upozorňovali na nevhodnost některých materiálů, které byly v rámci programu Zdravého životního stylu - Sexuální výchovy, doporučeny školám Ministerstvem školství.

Média věnovala dostatek senzacivité pozornosti událostem v Lysicích. Na konci školního roku si dvě školačky odnesly na vysvědčení dvojky z chování. Rovněž jim byla snížena známka z hudební výchovy, protože odmítaly při hudbě a kvůli nepřiměřeným dotekům tančit. Z tělocviku nebyly klasifikovány vůbec, protože žákyně neměly podklady výkonů k hodnocení.

Přestože rodiče o námitkách ke způsobu výchovy informovali odpo-

12 ZÁPAS O DUŠI

vědné učitele, ředitele školy, státní zastupitelství a referát sociálních věcí Okresního úřadu, nadřízené authority názory a připomínky rodičů nerespektovaly. Žáci lysické základní školy v rámci tělesné výchovy byli vystaveni hudebním projevům z oblasti "heavy metal", které obsahují násilnické a vulgární prvky. Za to, že jedna z žákyň odmítla za doprovodu této hudby cvičit, byla donucena učitelkou vykonávat dřepy. Způsob trestu, který se blíží fyzickému týrání vojenské šikany, nemá se školní výchovou nic společného. Rodiče žádali vedení školy, aby se žákyň mohly zdržovat v budově školy mimo hudební a tělesnou výchovu, ale vedení donutilo žákyň, aby opustily školní budovu. Za tento "přestupek" jsou obě žákyň pokárány a potrestány.

Veřejnost je o lysickém problému informována jednostranně a vždy s poznámkami, že dvěma rodinami, které hájí svá práva, manipuluje farář Provazník. Přestože žákyň jednaly na přímý pokyn rodičů a učitelé s pedagogickou radou byli rodiči informováni, považují školní autority chování žákyň za nebezpečný příklad pro ostatní. Lysická kauza je příkladem nejasného vztahu autority mezi rodiči a školou, mezi tím, kdo nese primární zodpovědnost za morální a mravní výchovu dětí. V Lysicích zatím nešlo o morální hodnoty sexuální výchovy v hodinách biologie, občanské nebo připravované Rodinné výchovy.

Do dnešního dne zůstává otevřena otázka: Kdo nese primární odpovědnost za mravní výchovu dětí a které instituce mají rozhodující vliv na výběr a zařazení učiva do osnov výchovy? Na koho se mají rodiče obrátit, aby se podobná situace neopakovala?

V červnu jsem měla možnost hovořit na téma Sexuální výchovy s panem náměstkem Bartoškou na Ministerstvu školství. Z celé besedy jsem získala některé důležité informace. Ministerstvo školství školám v oblasti sexuální výchovy zatím nic nepřikazuje, vydalo pouze instrukce pro okruh kmenového učiva:

Rodina, domov a rozvoj osobnosti

Význam a funkce rodiny, typy rodin, postavení jedince v rodině, rodinné a partnerské vztahy, volba partnera, partnerské soužití, manželství, rodičovství, stabilita rodiny, vliv rodinného prostředí na rozvoj osobnosti, péče o dítě v jednotlivých obdobích jeho života, vývojové a generační problémy dospívajícího v rodině, ekonomické a právní otázky rodinného života, náhradní rodinná péče o prostředí domova. Rozvoj osobnosti, sebepoznávání, sebevědomí, sebeúcta, verbální a neverbální komunikace, empatie, estetické cítění, společenské chování.

Základy sexuální výchovy

Biologické, psychologické, sociální, filozofické, kulturní a právní aspekty lidské sexuality. Lidské tělo, dospívání, pohlavní rozdíly mezi ženami a muži, přátelství, výběr partnera, láska, lidská reprodukce, sexuální chování, nemoci přenosným pohlavním stykem, plánované a neplánované rodičovství, antikoncepce, početí, těhotenství, formování rodičovských rolí, porod, potřeby dítěte a péče o ně. Sexuologická rizika pro zdraví jednotlivce, rodiny, společnosti, rizikové sexuální chování, ochrana před virem HIV/AIDS, sexuální zneužívání.

Protože dnes jednoznačně nedefinují rodinu a sexuální normy ani odborníci, můžeme být všichni překvapeni. Tento okruh učiva je tak široký, že

i v otázce morální a estetické výchovy dětí může platit, že "Co není zakázáno, je dovoleno". Proto je důležité, aby byly v rámci odborné výuky respektovány hodnoty nejen učitelů, ale především rodičů. Ministerstvo školství umožnilo rodičům zakládat Rodičovské rady, které by měly spolupracovat s vedením školy. **POZOR! Rodičovská rada není totéž, co SRPŠ - Rodičovské sdružení.** Rodičovská rada má pravomoc korigovat svěřované kompetence ředitelů škol. Proto je důležité, aby byla zvolena Rodičovská rada, která může zastupovat rodiče a může dohlédnout na to, jaký materiál bude zařazen do hodin programu Zdravého životního stylu a sexuální výchovy. Jestliže škola nemá Rodičovskou radu, nebo se rodiče o způsob výchovy nezajímají, pak se může stát, že vedení školy rozhodne tak či onak nebo ponechá výběr učiva na vyučujících. Podrobnější informace o Rodičovských radách získáte na adrese: **UNIE RODIČŮ, Londýnská 34, Praha 2.** Vyžádejte si **Rodičovské listy**, případně dopis ministra školství Filipa, který mají mít všechny školy. Tam najdete platné instrukce jak postupovat zákonnou cestou při založení Rodičovské rady a jaké pravomoci tato rada má. Rodiče mohou požádat zřizovatele školy (obecní úřad) o umožnění kandidátky a voleb. K ustavení Rodičovské rady jsou třeba nejméně dva rodiče, kteří budou do své funkce zvoleni.

Pokud rodiče neprojeví zájem, mohou školní autority rozhodnout, že nejvhodnější metodickou příručkou učitelů je např. "Sexuální výchova" vydaná nakladatelstvím TRIZONIA. Jistě se najdou učitelé, kteří ji budou používat. Ministerstvo školství se od této příručky dosud veřejně nedistan-

covalo. Podle slov pana náměstka se o tento problém již zajímají právníci a hodlají podat žalobu pro mravní ohrožování mládeže.

Výchova ke zdravému životnímu stylu neznámá, že studenti mají přijímat sexuální terminologii kanálního vyjadřování, sexuálně experimentovat, aby určili svoji sexuální orientaci, či používat porno instrukce. Pokud si rodiče nepřejí, aby jejich děti podstoupili školní sexuální výchovu, která neodpovídá morálním, rodinným nebo církevním normám, mají právo na alternativní hodinu, aniž by žáková nepřítomnost byla považována za absenci. Ministerstvo školství na takovou možnost pamatuje. Hodiny sexuální výchovy mají být řazeny na konec vyučovacího dne.

Křesťané jsou často obviňováni z přehnaného a falešného puritánství. Otevřený dialog a spolupráce mezi rodiči a školou prostřednictvím Rodičovských rad pomůže zakopat válečnou sekeru. Křesťané by měli být uznáváni jako vysoce morální občané, kteří vždy vystupují v rovině slušného chování a dobrého vkusu. Jen tak budou mít ve školách vliv, váhu a hlas, jen tak mohou chránit své děti, před morálně nepřijatelnými metodami výuky. Může se stát, že vhodné metodické příručky nebudou hrazeny z prostředků Ministerstva školství. To neznámá, že učitelé musí přijmout pouze to, co jim vydavatelé předloží. V demokratické společnosti sebevzdělání občana nikdy nekončí. Každý z nás potřebuje umět demokracii nejen užívat, ale také hájit svá práva.

**Děti nepotřebují církevní školy
a učitele náboženství, ale věříci
rodiče a křesťanskou rodinu.**

Pavel Kosorin

Důsledky sexuální výchovy

Ze zkušeností z jiných zemí víme, že po zavedení sexuální výchovy výrazně vzrostl počet těhotných dívek do patnácti let a počet potratů mladistvých. Otázka potratů (nechci říkat přerušení těhotenství, protože přerušit se dá jenom to, v čem lze později pokračovat) je považována za neporušitelné právo ženy. Nyní budou mít toto právo i děti. Až do nedávna jsme byli ujišťováni, že metoda ukončení těhotenství je naprosto bezpečná a šetrná. Dnes, můžeme sotva věřit svým očím a uším, jak ohleduplní a citliví jsou páni odborníci k ženám, když se jedná o zavedení ještě "šetrnější" vražedné metody. Pan Radim Uzel, ředitel **Společnosti pro plánování rodiny a sexuální výchovu**, vyjmenoval celou řadu faktorů, které ohrožují ženu při výkonu potratu současnou metodou. Jmenované komplikace (jako záněty vnitřních rodidel, případy poranění dělohy a jejího hrdla vedoucí k pozdějším předčasným porodům, neplodnost vyvolaná gynekologickými záněty) jsou důvodem potřeby změnit metodu potratů. RU 486 prý toto nebezpečí snižuje desetkrát. Pan Uzel je pobouřen, že Poslanecké sněmovně došlo 48250 podpisů proti registraci RU 486. Mimo jiné napsal: "Všechny petice proti užívání RU 486 byly koncipovány z kazatelen a jejich formulace je ještě citit kadidlem".

Co dodat?

- ♦ **Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodí v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání. Jsme totiž jakoby vůni kadidla, jež Kristus obětuje Bohu; ta vůně proniká k těm, kteří docházejí spásy, i k těm, kteří spějí k zahynutí. Jedněm jsme smrtonosnou vůní**

vedoucí k záhubě, druhým vůni životodárnou vedoucí k životu. Ale kdo je k takovému poslání způsobilý? (2. Korintským 2:14-16)

RU 486

Podle dalšího odborníka, pana Josefa Suchopára z Ministerstva zdravotnictví je přípravek RU 486 naprosto bezpečný. Pro koho? Pro dítě? Pro ženu? Všechny vyspělé země světa prodeji preparátu RU 486 zatím úspěšně čelí. S výjimkou třech. Česká republika bude v pořadí čtvrtou zemí na světě, kde bude zaveden. Z jakého důvodu nestojí v mnoha zemích o dobrodiní, které nabízí francouzská farmaceutická firma Roussel-Uclaf (odtud zkratka RU), je-li to dle výrobce přímo zázračný prostředek? Dovolíme si citovat amerického gynekologa dr. J. Wilkieho:

"Po užití RU 486 následuje obvykle dlouhé a velmi silné krvácení, které je nutno v některých případech chirurgicky zastavit a často jsou nutné krevní transfúze. Pilulka RU 486 způsobuje těžké vývojové vady u dětí, které po podání preparátu přežijí jen málo. K poškození plodů dochází z těchto dvou příčin: RU 486 zbaví vyvíjející se dítě životně důležitého hormonu progesteronu, a to v kritickém okamžiku organogeneze, kdy se formují tělesné struktury a orgány. Prudce jedovatý umělý steroid RU 486 zabije většinu nenarozených dětí. Ale ne všechny. Ty, které přežijí, budou mít s velkou pravděpodobností těžké vady včetně znetvoření končetin, podobné těm, které byly zaviněny preparátem Thalidomide. RU 486 může mít podobný účinek jako preparát DES, který se používal v šedesátých letech k prevenci samovolného potratu a který se později projevil jako chemická časovaná bomba. Prostředek

RU 486 může také v těle reagovat tak, že utvoří volné radikály; které se mohou napojit na DNA, základní genetický stavební útvar našeho těla. Tímto způsobem mohou vzniknout deformity plodu, které se projeví hned po porodu, nebo až po několika letech jako různé malformace nebo i zhoubné nádory. Je možné, že volné radikály po aplikaci RU 486 se spojí s mateřskou DNA a způsobí rakovinu nebo vývojové vady i u následujících generací."

Je vůbec možné, že ministerstvo zdravotnictví schválí zavedení takového preparátu? Je vůbec možné, že pan Josef Suchopár, který je ředitelem pro zdravotnictví a lékovou politiku ČR, má takovou dávku cynismu a nestoudnosti, že nazývá vražedný syntetický hormon naprosto bezpečným lékem? Podle těchto měřítek je pak možné nazvat bezpečným lékem třeba i Cyklon B, který uměle ukončil (případně přerušil) milionům obětí vyhlazovacích táborů pobyt na tomto světě. Přípravek, který pracovník MZ ČR nazval "úplně bezpečným lékem", je nazýván v některých (evropských!) zemích ostudou lidstva. (Manželé Vališovi, Teplice, Český týdeník č. 39, květen 1995)

Plánované rodičovství a propovídaní povinné sexuální výchovy budou ruku v ruce prosazovat dostupnost kondomů pro školní mládež v rámci prevence HIV/AIDS. V budoucnu může být zóna bezpečného sexu mladistvých rozšířena o potratovou pilulku. Nakonec budeme přesvědčeni, že potratová pilulka je vhodnější, diskrétnější a zdravotně přijatelnější než dlouhodobé užívání hormonální antikoncepce. Dnes někteří lékaři varují, že kombinace kouření a hormonální antikoncepce je přímým důsledkem cévních mozkových příhod žen. Na ně totiž u nás ročně umírá 10 tisíc žen a 7

tisíc mužů. Výrobci cigaret a hormonální antikoncepce nikdy nedovolí, aby pravda byla veřejně vyslovena a vždy zaplatí "odborníky", kteří jakékoliv negativní souvislosti popřou. Obrovské finanční zisky spojené s lidskou reprodukcí financují Organizace plánovaného rodičovství, jejichž cílem je globální plánování populační kontroly. Pod vedením Spojených národů, UNESCO a Světové zdravotnické organizace jsou nadnárodní projekty populační kontroly lidstva součástí globální genocidy obyvatel. V zemích třetího světa se ženám implantuje na paže antikoncepční prostředek NORPLANT (Indonésie), jinde se praktikuje nucená sterilizace (Indie, Tibet) nebo nucené potraty (Čína). Jedna z účinných metod, jak ovládat nejen třetí svět, ale i ten vyspělejší, spočívá v morálním rozkladu společnosti. Tomu poslouží nejlépe zavádění povinné sexuální výchovy mládeže. Čím dříve, tím lépe. Konečný cíl těchto experimentů je zdiskreditovat a rozbit rodinu, základní společenskou jednotku. Národy, které těmto námluvám podlehnou, uvolní místo nadnárodním zájmům vlády Nového světového uspořádání.

- kas -

ŽIVOTNÍ VOLBY

Pomalů si zvykáme na výsledky nedávných voleb a ať již dopadly jak dopadly, poznali jsme na vlastní kůži, jak důležitý je každý volební hlas. V minulosti jsme volební hesla a programy nebrali vážně. Zdá se, že i současné hesla slibují něco jiného, než nám v povolebním období přinesou. Podobné je to i s významem životních voleb, které je možno označit za vžitě zásady. Občané se podle nich řídí jednomyslně a s téměř náboženským

zápalem. Téměř všichni přijali zásadu "Žij a nech žít" ^{ale} jen toho, kdo ti nepřekáží. Opatrnější občané se řídili heslem "Nehas, co tě nepálí", jen aby sami nemuseli nahlédnout hlouběji do svého svědomí. Většina z nás si dobře pamatujeme slogan "Kdo nepracuje, ať nejí" a díky víře v něj měl každý právo, nebo spíše povinnost, pracovat. Podobný citát najdeme v Bibli, tam je ale psáno: "Kdo nechce pracovat, ať nejí!" A to je veliký rozdíl. Stačilo vypustit jedno slovo, změnit smysl, aby byl zahájen třídní boj, ustanoven stát dělníků a rolníků. A tak se mohlo stát, že rodná strana, která dohlížela na pracovitost národa, začala pečovat o občana od kolébky až po hrob. Nakonec rozhodovala o nás bez nás. A výsledek? Čtyřicet dva roků jsme přežívali v kleci. S heslem na rtech, "Kdo nepracuje, ať nejí", se podářilo vychovat v lidech odpor k poctivé práci a začalo platit: "Kdo nekrade, okrádá sám sebe a svoji rodinu" a "právo silnějších vítězilo".

Podívejme se na další zásadu, která u nás v poslední době přímo vzkvátá. Na první pohled se zdá, že je naprosto přijatelná všem tolerantním občanům a vyjadřuje pouze stupeň naší svobody: "Co není zakázáno, je dovoleno". Ten, kdo se v každodenním shonu nemá čas ani zastavit, aby se nad tímto prohlášením jen na chvíli zamyslel, propadne libivé iluzi, kterou mylně považuje za znak demokracie. Slyšíme ji z úst pana presidenta, od představitelů nejvyšší moci a lidové většiny, obzvláště z řad mnohých podnikatelů. Ti využívají tento nepsaný zákon neuvěřitelným způsobem vždy ve svůj prospěch. Do jiné kategorie patří, řekli bychom, ti slabší a pomalejší, kteří jen papouškují to, co slyší, aniž by si uvědomovali, co takový způsob myšlení

způsobí. Ať se snažíme vyloučit Boží přítomnost z lidského života jak chceme, vždy se nám vědomí Boží existence a Jeho zákonů nějakým způsobem vrátí. Bohu nikdo neunikne, i kdyby se schovával za rudou knížku, vládní křeslo nebo názory televizní obrazovky. Také se někdy ptáte, co se to u nás děje? Nic zvláštního, jen jsme porušili další Boží zásadu. Za několik málo let demokracie bez morálních imperativů se nám daří vychovávat v lidech odpor k poctivému životu, rozmach kšeftování a podvodů. Mnozí občané sní o tom, jak se mít co nejlépe, ale místo poctivé práce raději vymýšlejí zkoušejí všelijaké podvodné systémy zaručeně vysokých příjmů a zisků. Další berou svůj osud do vlastních rukou a zkoušejí své štěstí v hernách. "Podnikatelé", kteří se obohacují jinak než poctivým podnikáním, na korunu nehledí. Pro mnohé platí: lehce nabyt, lehce pozbyl. Doufají, že jim vyjde další tah. Méně majetní si kupují losy, lotynky, tutovky a hrají Bingo. Ti, kdo neprožívají skutečné napětí vlastního hráctví, alespoň sledují televizní zápasy. Ale říká se: neštěstí nechodí po horách, ale po lidech, a tak je mezi lidem většina smolařů, kterým to prostě nevychází. Svoji vinou upadají do větší bídy, zatímco se kasička "podnikatelů", kterým je vše dovoleno, legálně vesele plní. Smolařům pak nezbyvá nic jiného, než hledat štěstí někde jinde, najít někoho jiného, kdo ten kýžený blahobyt alespoň slíbí, aniž uhne pohledem. Jedni volí stranu, která místo hesla - **Kdo nepracuje, ať nejí**, zajistí každému právo na práci, druhá stranu, která razí heslo: **Co není zakázáno, je dovoleno**, jinými slovy "urvi co můžeš". Nejraději bychom však chtěli obojí. Ať zvítězí první nebo druhá volba, máme jistotu, že se tato libivá iluze na lepší

zítřky nepromění. Kdo se nakonec opravdu ujme vlády, uvidíme. Tam, kde nejsou sankce, není soudce ani žalobce. Potom je skutečně vše dovoleno, ale ne vše nám prospívá, jak říká Boží písmo:

♦ „Všecko je dovoleno“ ano, ale ne všecko prospívá. „Všecko je dovoleno“ ano, ale ne všecko přispívá ke společnému růstu. Nikdo ať nemyslí sám na sebe, nýbrž ať má ohled na druhého!

(1. Korintským 10: 23-24)

Smyslem našeho života nemá být, jak nejlépe zákon obcházet, ale jak jej nejlépe naplňovat. Vzpomeňme slova prvního prezidenta T. G. Masaryka: „Nedovedu si představit našeho člověka, který rosti bez znalosti Ježíše, jeho učení a dějin křesťanství.“ - My si však dnes už „našeho člověka“ rostoucího bez mravních a duchovních zásad představit umíme, se všemi neblahými a děsivými důsledky. Člověk žijící bez úcty k Bohu ztratil životní orientaci, stal se pouhým konzumentem - spotřebitelem, sníkem a požitkářem bez vlastního názoru, vůle a úsudku; ztratil smysl pro velikost života, pro pravdu, lásku, spravedlnost a odpuštění.

Někteří lidé říkají, že Božím věcem nemohou věřit, vždyť to všechno zní jako pohádka. Někteří křesťané říkají, Bibli nemůžeš brát vážně ani doslovně, to jsou jen ilustrace a duchovní pravdy pro jinou generaci. Není to nic víc, než barvitě vyprávění, které je třeba chápat s ohledem na nedostatečné znalosti lidí v minulosti. Jinými slovy, také pohádky. Jen málokdo si uvědomuje, že moudrost Božího slova může prospět nejen každému z nás, ale i vládám. I k nim Boží slovo promlouvá. Ale protože voliči věří více lidským slibům, místo aby hledali Boží Pravdu, volí nové politické strany a vlády, které

slibují ráj na zemi, ale Božím zaslíbením opovrhují. V knize Římanům se dočteme:

♦ Každý ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti vládnoucí moci, vzpírá se Božímu řádu. Kdo se takto vzpírá, přivolává na sebe soud. Vládcové nejsou přece hrozbou tomu, kdo jedná dobře, nýbrž tomu, kdo jedná zle. Chceš, aby ses nemusel bát vládnoucí moci? Jednej dobře, a dostane se ti od ní pochvaly. (Římanům 13:1-3)

Podřizujeme se vládní moci, dodržujeme platné zákony, i ty nepsané? Jak vidět, člověk se nerad podřizuje Bohu, autoritám vládní moci a zákonům. Ještě nikdo nezakázal sobectví, nenávisť, lakotu, lenivost, zbabělost, neposlušnost, závist, nemilosrdnost, lhostejnost nebo pokrytectví, ale Bůh a Jeho Písmo tyto vlastnosti odsuzuje. Zákon nezakazuje pornografii, manželskou nevěru, prostituci, nezakazuje potraty, brzy bude zákonem dovolena i milosrdná smrt, ale i ta si bude vybírat bezbranné a nepohodlné oběti. Bůh a Jeho Písmo před nimi varuje a tyto činy zakazuje. Kdyby se někdo snažil prosazovat konání dobra se stejným úsilím jako chráníme zdánlivou svobodu konat zlo, probudil by se snad každý občan nejen naší republiky, ale celého světa. Pozor na polopravdy, na nenápadné odchylky životních zásad. Prověřujeme nejen volební hesla, ale i životní volby. Zákon by měl vždy potlačovat zlo, proto dal Bůh moc vládám, ale jak vidíme, bez Boha vítězí všechna rčení, která zlo umožňují a šlechtí do dalších variant. Přemýšlejme sami o sobě, aby naše osobní volba a lehkomyšlnost nebyla našemu národu osudná. Zatím čekáme, až se v povo-

lebním jednání sloučí "pravý střed" s "levým středem" a utvoří "ideální střed". Výsledek voleb nějak nápadně připomíná ekumenické hnutí v církvích.

-kas-

O DÁVÁNÍ

Největším projevem vztahu Boha k člověku je láska. Bůh miluje každého z nás, proto vydal svého jednorozenného Syna, aby kdo věří v Ježíše, měl věčný život a nešel do záhuby. To je projev Boží lásky, její důkaz. Bůh dokázal svoji lásku tím, že nám něco dal. To "něco" nebylo něco přebytného, co nepotřeboval; byl to Jeho Syn. Když budeme mluvit o dávání, mějme stále na paměti tento Boží dar, jehož hodnota je často nedoceněna.

Bůh chce i po nás, abychom byli radostnými dárči. Je to známka našeho zakotvení v Bohu, projev nového života. A protože Bůh dal vše, chce i po nás, abychom odevzdali vše, ale nejprve sami sebe:

- ◆ *Dej mi, synu můj, srdce své, a oči tvé cest mých ať ostřihají. (Příslaví 23,26)*
- ◆ *Vybízím vás tedy, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydali svá těla v oběť živou, svatou a příjemnou Bohu; to je vaše rozumná služba Bohu. (Římanům 12:1)*

Bůh však po nás chce, abychom dávali z toho, co máme.

- ◆ *Kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet; a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet. Každý ať dá, jak si předsevzal v srdci, ne se zámutkem nebo z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh. (2. Korintským 9:6-7)*

Řeč je o křesťanech, které si Bůh zamiloval v Kristu Ježíši, a to opět kvůli Němu, svému Synu. Na nikom z nás

nebylo nic, co by Boha mohlo vést k sympatii či lásce. Všichni jsme byli padlými a mrtvými hříšníky, byli jsme synové smrti. Bůh se nad námi smiloval a pro své velké milosrdenství nás spasil. Jeho láska nebyla a není ničím zaslužená. Zamiloval si nás, neboť nás viděl v Kristu. Pokud věříme tomu, že nás Bůh pro Krista přijímá za syny, pokud jsme v Ježíši Kristu poznali svého osobního Spasitele a odevzdali mu svůj život, jsme Božími dětmi. Stali jsme předmětem Boží lásky - opět pro Krista.

Pavel píše, že Bůh miluje radostné dárce. Co to znamená? Je to podmíněná láska? Rozhodně to neznamená, že ty, kteří nejsou ochotni dávat, nemiluje. Boží lásku můžeme vnímat jako radost, kterou má Bůh z radostných dárců. Bůh se zalíbením hledí na Boží děti, které radostně dávají. Vzpomeňme si na chudou ženu, která dala dvě mince do chrámové pokladnice a kterou Pán Ježíš ocenil. Chcete, aby Bůh pohlížel na křesťany radostně a se zalíbením? Nuže, naučme se dávat.

Kdosi mi jednou řekl: "Kdyby křesťané dávali pravidelně desátky ze svých příjmů, potom by deset výdělečně činných křesťanů uživilo jedenáctého, který by se plně mohl věnovat dílu Páně." Jednoduchá matematika. Proč tomu tak není? Proč máme sbory, které nemohou uživit kazatele či pracovníka v církvi? Na co se vlastně mají dávat peníze a na co ne? Jsou v Bibli nějaké priority? Proč tedy lidé peníze nedávají? Jsou lakomí nebo sbory nemají program hodný finanční podpory?

- ◆ *Umrtvěte tedy své údy, které jsou na zemi: smilstvo, nečistotu, vášně, zlou žádost a lakomství, které je modloslužbou. (Koloským 3,5)*

Kdo tohoto příkazu neuposlechl, nedá-

vá. Nikdo to samozřejmě nepřizná, nikdo neřekne: "Ano, já jsem lakomec." Jak to tedy mohu u sebe zjistit? Nezbyde nic jiného, než si probrat své účty, podívat se, kolik na dílo Páně dávám, a pokud to není alespoň ta desetina mého příjmu, jsem nejspíš lakomec.

♦ *Napsal jsem vám však, abyste se nesměšovali s tím, kdo si říká bratr, a přitom je smilník a hrabivec nebo modlár nebo utrhač nebo opilec nebo lupič; s takovým ani nejezte. ... Odstraňte toho zlého ze svého středu. (1. Korintským 5:1, 13b)*

Lepší než vyloučení z církve je pokání a náprava zlého stavu.

Jaké jsou potřeby církve?

Druhým důvodem, proč věřící nedávají na dílo Páně s radostí, je nedostačující informovanost. Chybí nejen informace o potřebách sboru, ale i biblické znalosti služby. Jaké jsou potřeby sboru? Patří k nim platby za pronájem místností, za cestovné, poštovné, úklidové prostředky, misijní materiál, charitu sboru, dále zabezpečení různých dětských pobytů, koupě inventáře, knih do knihovny, kazet do fonotéky, občerstvení při různých příležitostech. To vše potřebuje sbor ke své činnosti. Dále jsou zde potřeby církve v širším měřítku, jako je pomoc členům sboru, kteří se dostanou do náhlé finanční tísně, pravidelná podpora misionářů a pronásledovaných křesťanů, tiskové a dětské misie, finanční zajištění překladu Nové a Staré smlouvy v rámci KMS, práce Biblické společnosti, práce Hlasu mučedníků, ale i podpora studentské misie Studentský hlas pro Krista, nadace Elim, různých charit atd.

Pracovníci na plný úvazek?

Písmo však vyučuje také tu pravdu, že v církvi by měli být služebníci, kteří

se vzdali svého civilního povolání a slouží sboru. Jedná se především o učitele. Příprava na kázání, biblické lekce, či vyučování, vyžaduje mnoho hodin. Ze zkušenosti vím, že příprava dvouhodinového vyučování může zabrat deset až dvacet hodin, pokud lekci jen neopíše z nějaké brožurky. Nemohu tvrdit, že se spoléhám na vedení Duchem, a zanedbat přípravu. Duch svatý mi nenajde všechna místa v Písmu, neutřídí je, nepomůže hledat v řecké či hebrejské konkordanci, nevyhledá heslo ve slovníku. Duch svatý mi zjevuje duchovní význam, způsobí, že Boží skutečnosti vyjdou najevo. Ale to už musím mít za sebou hodiny urputné práce. Co o tom říká Písmo?

♦ *Ten, kdo je vyučován slovu, nechť se sdílí ve všech dobrých věcech s tím, kdo vyučuje. (Galatským 6:6)*

Jak je tento příkaz zanedbáván! Známe jeden sbor, v němž řadu let působí jeden Boží muž. Pracuje tam jako učitel, ale i jako evangelista, pastýř. Před několika lety se vzdal civilního zaměstnání, aby se mohl plně věnovat dílu Páně. Organizuje evangelizační akce, pracuje ve sboru, spolupodílí se na činnosti křesťanského knihkupectví, založil několik nadací, vydává knihy. Tato práce není finančně příliš zisková, ale desítky lidí se obrátily ke Kristu prostřednictvím jeho svědectví. Mnoho lidí vedl a vede v prvních krůčcích s Pánem. Ale to, že také musí jíst, že potřebuje větší byt, toho si dosud ve sboru nikdo nevšiml. Tento bratr žije s dětmi a manželkou v jednopokojovém bytě vyloženě v nouzi. Sbor je rád, že má takového pracovníka. Přitom Pán dává jasné pokyny i ohledně zabezpečení evangelistů:

♦ *Toto je má obrana proti těm, kteří mne posuzují: Což nemáme právo*

jíst a pít? Což nemáme právo mít s sebou věřící manželku, jako i ostatní a poštolové a bratři Pána i Kéfas? Či jenom já a Barnabáš nemáme právo nepracovat? Kdopak kdy koná vojenskou službu na své vlastní náklady? Kdo vysazuje vinici, a nejí její plody? Nebo kdo pečuje o stádo a nepije z mléka stáda? Říkám to jen podle lidského úsudku? Nepraví to i Zákon? ... Tak i Pán nařídil, aby ti, kteří zvěstují evangelium, z evangelia žili. (1. Korintským 9:3-14)

Říkáme "Pán" Ježíš, ale když tento Pán něco nařídí, myslíme si své a také podle toho jednáme. Podobně se Boží slovo vyslovuje o starších, kteří vedou církev a vyučují ji:

- ◆ Starší, kteří zastávají dobře svůj úřad, jsou hodní dvojí cti, zvláště ti, kteří se namáhají kázáním a vyučováním. Neboť Písmo praví: "Býkovi, který mlátí, nedáš náhubek" a "hoden je dělník své mzdy". (1 Timoteovi 5:17-18)

Pán Bůh těmito příkazy zabezpečuje pracovníky v církvi. Zaměstnaný člověk si nemůže dovolit věnovat hodiny a hodiny studiu, různým potřebným návštěvám, přednáškám na školách atd. Takto se Pán stará o to, aby na Boží dílo bylo dost času.

Jak Bůh dávání oceňuje?

Takovou podporu Pán Ježíš nejen nařizuje, ale také oceňuje. Je mu vzácnou vůní, vítanou a milou obětí:

- ◆ Velmi jsem se v Pánu zaradoval, že konečně rozkvetl váš zájem o mne. Jistě jste na to mysleli dříve, ale neměli jste příležitost...
- ◆ Víte i vy, Filipští, že v počátcích evangelia, když jsem vyšel z Makedonie, žádný sbor se nepodílel se mnou v příjmech a vydáních, jen vy jediní; ... Ne že bych toužil po daru, ale toužím po ovoci, které se hroma-

dí na váš účet. Mám všechno, a ještě mi přebývá. Jsem plně opatřen, když jsem přijal od Epafrodita to, co jste mi poslali, vzácnou vůni, oběť vítanou, Bohu milou. (Filipenským 4:10,15-19)

Dárce versus obdarovaný

Věřící se mnohdy bojí, že když mezi nimi budou uvolnění pracovníci, povede to ostatní k pasivitě. Určité riziko to je, ale je věcí všech, aby tento stav nedopustili. Jeho postavení ve sboru by nemělo být nijak mimořádné. Nikdo si nesmí myslet, že si kazatele či pastora platí. Toho prostřednictvím lidí platí Pán. Znám kazatele, který je obdáván učitelským darem. Protože dnes je v církvi důležitější dělat misii, je staršovstvem nucen vytvářet misijní programy apod. Není to malý sbor. O co vhodnější by bylo pověřit tohoto kazatele učitelskou službou a na misijní službu uvolnit někoho jiného.

O závisti

Proč mnohdy nejsou věřící ochotni dávat prostředky na zabezpečení hmotných potřeb Božích služebníků? I na to Písmo odpovídá.

- ◆ Milovaný, dobře činíš ve všem, co konáš pro bratry, a zvláště pro cizí. Oni vydali před církví svědectví o tvé lásce. Dobře učiníš, vypravíš-li je, jak je důstojno Boha. Neboť pro jeho jméno se vydali na cestu a od pohanů nic nepřijímají. My jsme povinni takových se ujímat, abychom se stávali spolupracovníky pro pravdu. Něco jsem již tomu sboru napsal, ale Diotrefés, kteří chce být první z nich, nás nepřijímá: Proto jestliže přijdu, připomenu jeho skutky, které činí, když nás pomlouvá zlými slovy, a že ani na tom nemá dost, ale sám bratry nepřijímá, a těm, kdo je chtějí přijmout, brání a vylučuje je ze sboru. (3. Jan 5-10)

U Diotrefa nalézáme jednu typicky lidskou vlastnost: závist. To je hlavní důvod smutného stavu v církvi, kdy všichni mluví do všeho, odpovědnost nechce nést nikdo a kdy nadějně osobnosti jsou co nejrychleji přetvářeny do stejné podoby, případně jsou udušeny, aby se náhodou nedostaly nad šedivý průměr. Snad i proto musí mnozí Boží služebníci zůstat mimo denominace, a proto vznikají i nové sbory. Jako král Saul se držel žezla, které už mu dávno nepatřilo, stejně tak mnozí zasloužilí bratři odmítají pustit do svého (ne Pánova) sboru mladou krev. A ještě takového člověka hmotně podporovat? Vyloučen! Bible však mluví jasně.

Péče o chudé

Je třeba se zmínit ještě o jedné či dvou oblastech, v nichž se máme finančně angažovat. Je to péče o chudé a o Boží služebníky.

- ◆ ... *když tedy poznali tu milost, která mi byla dána, podali Jakub, Kéfas a Jan, kteří byli uznáváni za sloupy církve, mně i Barnabášovi pravici na důkaz společenství, abychom my šli mezi pohany a oni mezi obřezané. Jen žádali, abychom pamatovali na jejich chudé, což jsem právě i já sám pilně činil.* (Galatským 2:9-10)

Na mnoha místech čteme o Pavlově starosti o židovské věřící, trpící hladem. Sám velký apoštol organizoval sbírku na tyto chudé křesťany. V Nové smlouvě čteme také o péči o chudé v první církvi, o péči o vdovy, sirotky a podobně. Jak jsou na tom dnešní sbory? Sleduje někdo nemocné, osamělé nebo vícečlenné rodiny, které mají příjem, který neodpovídá základním životním potřebám? Co na to církev? Většinou nic, nikdo nic neví.

- ◆ *Kdo tedy umí činit dobré, ale nečiní, má hřích.* (Jakub 4:17)

Pomoc nemusí být nutně finanční. Někdo dá k dispozici auto, někdo uvaří a pozve na oběd, jiný dá k dispozici fax. Kdo nemá to, může k dílu přiložit pomocnou ruku a nezapomínejme ani na moc modlitby. Zde bych chtěl připomenout ještě jednu připomínku. Nedávno jsme pořádali sbírku šatstva na pomoc uprchlíkům ve válkou postižených zemích. Sneslo se mnoho oblečení, mnohdy velmi pěkného a kvalitního, ale nechyběly také věci roztrhané (dokonce s uřezanými knoflíky), nefunkční a mnohdy špinavé. Takový dar je urážkou, ne pomocí.

Péče o pracovníky mimo sbor

Je zde ještě skupina Božích služebníků, kteří pracují mimo sbory. Jsou to lidé pracující v křesťanském rozhlase, vydavatelé časopisů, knih, učitelé nad rámec jednoho sboru. Jejich práce je finančně velmi náročná, proto péči o ně nezvládne jeden sbor, a je třeba, aby byli placeni více sbory. I Pavel o tom píše:

- ◆ *Přijde-li k vám Timoteus, hleďte, aby neměl u vás žádné potíže, neboť koná Pánovo dílo jako já. Ať jím tedy nikdo nepohrdá. Vypravte ho v pokoji, aby přišel ke mně, neboť na něho čekám spolu s bratry.* (1. Korintským 16:10-11)

Jedná se hlavně o podporu zahraničních misionářů, ale také o různé mezi a naddenominační aktivity.

Dávání je duchovní obět

Dávání je norma zdravého duchovního života. Je to jedna z duchovních obětí, které máme přinášet:

- ◆ *Skrze něho (tj. Krista) tedy přinášíme Bohu stále oběť chvály, to jest ovoce rtů vyznávajících jeho jméno. A nezapomínejte činit dobře a sdílet se /nebo prakticky si navzájem pomáhat/, neboť takové oběti se Bohu líbí.* (Židům 13:15-16)

Dávání jako charisma

Dávání může být také duchovním darem - pak se jedná o nezištné a bezelstné sponzorství:

- ♦ *Máme rozdílné dary (charismata) podle milosti, která nám byla dána: ... Kdo rozdává, ať rozdává upřímně (v přímosti, v prostotě). (Římanům 12:6a,8b)*

Kde jsou dárci? Kde jsou peníze, které Bůh do církve svěřil? Každý z nás nese odpovědnost za to, jak bude naloženo s Božím majetkem. Nemůžeš si koupit člověka, který bude Bohu sloužit místo tebe, ale můžeš mu pomoci. Přesto, jsi-li bohatý, učiň si z majetku přítele pro věčnost. Čisté svědomí si nelze koupit. Snad máš právě ono charisma **dávat**, snad proto ti Pán ve tvém podnikání požehnal.

Svoboda Božích služebníků

Na závěr citujeme slova apoštola Pavla, který uměl mít hojnost i trpět nouzí. Poučuje všechny služebníky, na které jakoby církev zapomněla. Či čas byl vzácnější nežli Pavlův? A přece čteme o jeho velikém nadhledu a svobodě - on věděl, kdo je zde Pán a kdo to všechno řídí:

- ♦ *Jistě pamatujete, bratři, na naši námahu a úsilí, jak jsme dnem i nocí pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž, když jsme vám vyhlásili evangelium.*

(1. Tesalonickým 2:9)

Kéž máme tuto svobodu i my! Vždyť ten největší dar, dar věčného života v Kristu Ježíši, který nám dal Pán, již máme.

- Petr Vaďura -

Křesťanům se zdá, že dávat desátek je hodně - to proto, že od Boha málo přijímají. Kdyby víc přijímali, víc by dávali.
(Pavel Kosorin)

NEDEJ SEKTÁM ŠANCI

Mnozí lidé jsou vystaveni stresům okolního světa, jejich mysl je rozjitrěna problémy ekonomické transformace, dochází k výrazným sociálním změnám, ekologické problémy děsí rodiče, kteří mají obavy o budoucnost svých dětí, nová onemocnění jsou stejným postrachem, jako středověké morové rány, zločinnost, války a na druhé straně toho všeho lhostejnost a honba za majetkem a smyslovými požitky. Ano, tak skutečně náš svět můžeme vidět. Většina lidí tyto problémy vnímá jako součást našich životů a snaží se s nimi žít. Čas od času však na každého člověka dolehne určitá slabost, a tak jak bývá lidský organizmus unaven fyzicky, a v té době vystaven větší možnosti onemocnění, tak existuje stav oslabení psychického, kdy jsou lidé vystaveni nebezpečí hledat jednoduchá východiska ze složitých životních situací. Tak nastává v životě člověka nebezpečí, že sáhne na svůj život, použije drogu či podlehne alkoholu. Zejména ve snaze o únik z reality však existuje nebezpečí stejně velké jako alkoholová či drogová závislost. Tímto nebezpečím jsou organizace, které se rozhodnou převzít váš život do svých rukou, převzít za vás odpovědnost, dát vašemu životu smysl jejich záměrů a plánů. Tyto organizace v tom mají velkou praxi, jsou to psychodestruktivní kultury či, jak je běžněji nazýváme, sekty.

Co mají společné?

V mnohém si jsou podobné jako vejce vejci. Jejich zástupce potkávejte na ulicích, zvoní u vašich dveří, nabízejí vám letáky v metru. Mohou vám připadat vyrovnaní, klidní, usměvaví. Zajímají se o vás. Již na počátku vám kladou otázky, které vás zaujmou. Jsou na to trénovaní v rámci mnoha speciálních

kurzů. Již po krátkém rozhovoru jim je jasné, na co nejvíce reagujete a odtud pak vychází jejich strategie, aby s vámi udrželi kontakt. Vy máte otázky, na které hledáte odpovědi, problémy k nimž vám chybí řešení. Najednou se vám zdá, že oni ta řešení i odpovědi mají. Jste vyděšeni z toho, jak vaše dítě zvládlo v kolektivu mateřské školky? Sekta vám nabídne pravidelné setkávání vašich dětí s dětmi, které nejsou zvlášť a které již od útlého věku vědí jak se chovat a mají jasný životní cíl. Chcete se učit anglicky a nemáte na drahé kurzy? Žádný problém, sekta má velmi dobré a bezplatné lektory. Neumíte vařit, jste ženou, která si neví rady se svou domácností? Sekta to vyřeší za vás, její členky to umí a pomohou vám teoretickou i praktickou výukou. Jste sami a těžko si hledáte partnera? V sektě potkáte někoho, kdo bude mít určitě stejný problém a najdete k němu společné řešení. Ano, sekty toto vše nabízejí; sociální zázemí, vzdělání či seberealizaci. Otázkou je, co za to? Čím skutečně zaplatíte za vyřešení vašich osobních problémů? I když se to zdá, není v sektách nic zdarma. Cenu, kterou však zaplatíte, si nebudete uvědomovat. Bude to vaše svoboda, vaše individualita, co vám sekta vezme.

Přicházejí ve dvou

Tak je můžeme vidět, dva muže, dvě ženy, spouštěný pár. Když s nimi hovoříte, nasměrují vás, kam potřebují. Protože jsme již zmínili problémy i jejich praktická řešení, podívejme se nyní, co pro vás ještě udělají. Váš život podle nich bude potřebovat určitý řád. Tento řád vám nabídnou ze svého učení, pokud se budou považovat za křesťany, nabídnou vám své pojetí bible, potom vlastně máte štěstí a budete-li chtít, můžete je kontrolovat, můžete

porovnat to, co vás budou učit ze svých příruček, s tím, co skutečně v bibli je. Můžete to konzultovat s lidmi z církví, které skutečně na křesťanském základě stojí. Zde to je tedy jednoduché. Mnohem horší je, když se setkáte se skupinou, která vám nabídne učení na základě nějakých velmi pochybných orientálních praktik. Zde si budete jen těžko ověřovat, zda to, co vám říkají, skutečně odpovídá tradicím či učení, z něhož čerpají. Pokud si to budete chtít ověřit, bylo by nejlépe spojit se s odborníky. Největší problém budete mít tam, kde řád, který vám nabídnou, bude prezentován jako jediné správné pochopení smyslu života, jak bylo nejčastěji zjeveno zakladateli sekty. Zde se můžete obrátit jedině na zdravý rozum. Setkáte se však i se sektami, u nichž v prvním období kontaktu vůbec nebudete vědět, že mají nějaké náboženské pozadí. Nejčastěji se tyto skupiny prezentují jako psychoterapeutické, budou se zabývat vašimi problémy. Vše, i ty nejjintimnější záležitosti vašeho života, které jim svěříte, budou pak zaznamenány a jednou mohou být použity proti vám. S proklamovanou diskrétností nemůžete počítat. Další skupinou sekt, která však nemá náboženské pozadí, jsou extrémně orientované a organizované obchodní společnosti a v neposlední řadě sektářské prvky vykazují i určité politické strany.

Projevují se extrémní láskou

Tak bychom mohli charakterizovat jejich první setkání s potencionálními obětmi. Budou se na vás usmívat a budou vám projevovat naprosto nepochopitelnou pozornost. Vše, co budete dělat a říkat, bude hodnoceno kladně a vy budete mít náhle pocit, že konečně se nalezl někdo, kdo dokáže ocenit vaši hodnotu, vaše schopnosti. To je ta největší léčba, kterou na vás sekta

24 ZÁPAS O DUŠI

může nastražit. Konečně budete mít pocit, že jste našli lidi, kteří vám rozumějí a mezi kterými se cítíte dobře. Již proto budete přijímat jejich rady, jak být ještě lepší, ještě úspěšnější, ještě šťastnější, bez jakéhokoliv podezření. Časem sice tato pozornost z jejich strany poleví, to však budete natolik zmanipulováni, že si to ani neuvědomíte.

Princip smečky

Dalším důvodem, proč se lidé v sektě cítí dobře, je společenství lidí "stejných" názorů a pocitů. Ukažme si to na příkladu poněkud extrémnějším, abychom si to mohli dobře uvědomit. Mladý vyholený neonacistický lebkoun se jako jedinec chová na veřejnosti mírně, spořádaně a je jaksi nesvůj, nejraději by zmizel v davu. Tentýž člověk je ve skupině jemu podobných hlasitý, arogantní, agresivní a hlavně nebezpečný. Ačkoli to není na první pohled tak zřejmé, lidé kteří vyhledávají sektu, se chovají často podobným způsobem, proto své oběti loví nejméně ve dvojicích, proto mají potřebu organizovat masová setkání na stadiónech a ve sportovních halách, aby se ujistili svým množstvím a v podvědomí si potvrdili i svou sílu.

Naprostá podřízenost vedení

Takový je způsob organizace každé sekty. Kdesi vysoko sedí kdosi mocný, v počátcích to bývá sám zakladatel, po jeho smrti to bývají nejvěrnější žáci, pak žáci těchto žáků. Bývají to skupiny bezohledných prospěchářů, hrajících před svými věřícími divadlo pokory, čestnosti a zbožnosti. O jejich rozhodnutích se nediskutuje, ta se pouze přijímají. Tito lidé neomezeně rozhodují o způsobu života svých věřících, ale často i o jejich samotném bytí či nebytí. Nemusí to být přímo, ale zranit lze i určitým omezením, razantním zása-

hem do životních plánů, a ač by se to mohlo stát podivným, tak i vyloučením ze sekty.

Závislost

V počátku této úvahy jsem srovnal sektu s drogovou závislostí. Ta nenastává náraz, její počátky jsou v tom, že vám sekta zaplní váš současný časový program a tak zjistíte, že se během týdne účastníte nezbytných výukových kurzů. Sekta organizuje často pro své členy i kulturní, sportovní a všeobecné vzdělávací programy. Velký čas zabere účast na různých svátcích, obřadech či masových akcích. To, co nevěnujete společným aktivitám, dáváte do šíření myšlenek sekty na veřejnosti a získávání nových členů. Do těchto programů jste samozřejmě začleňováni postupně, s velkou obezřetností, aby vás nepoděsili. Čas, který stále více a více věnujete sektě, je na úkor vašich dřívějších zájmů i přátelství, zanedbáváte své koníčky, zjistíte, že vaši přátelé vám přestávají rozumět a odvracejí se od vás, a přitom vás ani nenapadne, že jste tak naplnění dnem v sektě, že neumíte o ničem jiném mluvit a že odpor vašich přátel pramení ne z nezájmu o vás, ale z možného strachu ze sekty, které sloužíte. Svou závislost však nezpozorujete. Vše co vám jiní budou říkat jako varování, budete vnímat jako útok světa zla na váš svět dobra.

Život jako ve skleníku

Tak by bylo možné nazvat to, jak lidé žijí v sektách. Je to život v omezeném ghettu, nic, co přichází z venku, není přijímáno, jakákoliv myšlenka je podrobena osobní autocenzuře. Svět mimo tuto hranici sekty je vnímán jako zlý. Jsou jen dva přístupy k takovému světu: změnit jej učením sekty, či jej nechat nějakým zázračným, ale po nedávných zkušenostech z Japonska

i méně zázračným způsobem, zničit. V tomto uzavřeném prostoru sekty jsou uzavírána manželství, mlčenlivě se přihlíží mileneckým vztahům, v tomto světě probíhají obchodní kontrakty, prožívají se společné radosti i bolesti. Tento uzavřený svět nahradí přátele, rodinu prostě vše. Tento svět poskytuje pocit bezpečí i sociální jistoty. Již sama představa, že jej opustíte, vám bude připadat jako pekelné nebezpečí. I když budete mít pochybnosti, nebudete hledat chyby v systému učení mimo organizaci sekty, budete je hledat v sobě, vy se budete cítit v podruží zla, ale skutečné zlo nebudete chtít vidět.

Jak uniknout?

Může se přece jen stát, že náhle budete cítit potřebu tento svět sekty opustit. Budete nesporně potřebovat pomoc. Opustit sektu znamená opět převzít zodpovědnost za svůj život, rozhodovat se podle svého svědomí, ne podle předem nalinkovaných šablon. Bude to znamenat ocitnout se bez sociálních berliček. Může to znamenat přiznat svou chybu, což nebývá při lidském egoismu právě příjemné, bude to také znamenat hledat cestu k těm, které jsme svým životem v sektě možná zranili, k rodině, příbuzným či přátelům. Odejít znamená být opět svobodnými, a to není mnohdy ani jednoduché, ani příjemné. Být svobodný a nést za sebe zodpovědnost, to je však jediný přirozený stav lidského bytí. Sekta vás nenechá odejít lehce. Budou si s vámi přát hovořit, budou vás chtít přesvědčit o omylu vašeho konání, o tom, že vás potřebují, i o tom, že opustíte-li je, obrazně řečeno, oni nezahynou, ale vy ano. Tato poslední část úvahy JAK VEN ze sekty se však nemusí nikdy naplnit, pokud budete pozorně sledovat, co vám kdo říká, a

zvažovat, co pro svůj život přijmete jako správné a co nikoliv.

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE NEDAT SEKTÁM ŠANCI.

- E. E. MISSIONARY AND
INFORMATIVE SERVICE -

**Cesta za Ježíšem
je plná rozcestí.
Proto Báh ví,
kdo za ním jde.**

(Pavel Kosorin)

NÁBOŽENSKÉ SKUPINY

Modrý kříž

Bude dobré, když začneme letním pohledem na to, jak toto hnutí vzniklo. Jeho začátky je možno hledat v charismatickém obživení, které do našich sborů začalo pronikat v období totality v 60. a následujících letech. Tehdy se takovéto obživení dostalo i do mládeže. Způsobilo to trochu rozruchu ve sboru a napětí mezi staršími členy sboru, a to zejména proto, že se charismatičtí bratři začali scházet mimo sbor na modlitebních setkáních. Po dobu letních prázdnin organizovali stanová setkání v různých částech Slovenska v přírodě. Byla tajná a trvala obyčejně celý týden. Scházeli se tu charismatičtí bratři z různých skupin, zejména od baptistů. Hnutí se rozšířilo i na Moravu do Opavy a do Čech do Náchoda.

Pozoruhodné přitom je to, že se nezapojují do normálních sborových shromáždění, ale všude vytvářejí zvláštního "společenského ducha", který určuje jejich vzájemné obcen-

26 ZÁPAS O DUŠI

ství, jejich myšlení i konání. Nikdy nepostupují tak, že by se dohodli nebo spojili s kazatelem sboru, který jejich členové navštěvují, ale pracují bez jejich vědomí. Po čase mají dvojí shromáždění, bez jakéhokoliv pevného pořádku, často až do noci, někdy i přes půlnoc. Zakládající shromáždění přijímá jméno Modrý kříž. Ustavující sjezd se konal 4. 4. 1990. Podle stanov je jeho úřední název "Národní vnitřně misijní a alianční hnutí Modrý kříž", které navazuje na práci Abstinentského a dobročinného spolku Modrý kříž z r. 1897, jehož činnost byla pozastavena r. 1952.

Na základě těchto stanov cílem MK je vést lidi k osobnímu pokání a znovuzrození, dosáhnout naplnění Duchem svatým, vytvořit úzké pracovní společenství a starat se o alkoholiky, narkomany a jiné závislé lidi. Členem se může stát ten, který kromě pokání, obrácení, znovuzrození a naplnění Duchem se zaváže k "bezvýhradné jednotě se všemi stanovami a k jejich realizaci v osobním životě". Hnutí si nenárokuje být novou církví, ale vůči věřícím z jiných církví chce zachovávat úctu a lásku.

Po tomto přehledu pohledme na jejich zásady a praxi, čím se vyznačují a co je činí přitažlivými pro ostatní. V první řadě je nutno vzpomenout to, že zdůrazňují pokračování duchovního života. To ani nám teoreticky není cizí, ale prakticky to v probuzeneckých sborech vypadá tak, že v Pána uvěří a dostanou radost a pokoj. Jenže v mnoha případech to působí trochu jako brzda a sebeuspokojení a často to ochromí naši snahu a činnost. Potom ale člověk ztrácí správný biblický postup, protože ten vyžaduje, aby se duchovní narození proměnilo v duchovní růst, který v mnoha přípa-

dech úplně zakrní. Potom člověk chodí do shromáždění, hlásí se k církvi, ale nestal se učedníkem a pracovníkem. A Bůh to trestá tak, že vezme člověku radost a pokoj a člověk se vleče bez naděje, unavený a skleslý, anebo zapletený do světských záležitostí a starostí. U takových lidí má MK potom úspěch, dopomohou-li jim k druhému stupni či pokračování duchovního života.

Druhá lákavá věc je to, že zdůrazňují bratrské obecnství. Ve všech shromážděních u nás je ta nevýhoda, že se sejdeme a rozejdeme. Protože se s každým neznáme, nemůžeme si vzájemně ani pohovořit a pak nevíme za co se máme modlit. Velmi škodlivé je to zejména tam, kde je sice menší modlitební či biblické shromáždění, ve kterém se však jednotlivý člověk také nemůže dostat ke svým těžkostem, o nichž by hovořil a modlil se s důvěryhodnými lidmi. Modrokřížané vyplňují tuto mezeru vytvářením užších společenství, která tvoří několik rodin nebo jednotlivců a ve kterých se mohou pastoračně i modlitebně věnovat cele konkrétním těžkostem rodinného soužití, pracovního procesu nebo osobního života víry a mravů. Někdy to dělají i tak, že člověk, který k nim přijde, dostane jakéhosi osobního poradce, který se o něj stará, aspoň po tu dobu, dokud se jeho krize nevyřeší. Tomuto vtažení do společenství říkají "obecný duch", tj. duch obecnství, společenství. Další věcí je to, že zdůrazňují modlitby. I to je na místě, protože podíváme-li se spravedlivě na naše sbory, musíme si přiznat, že modlitební úroveň v nich není velmi vysoká. Obvykle máme půlhodinové anebo hodinové modlitební, na kterých 15% času zabírají písně, 50% kázání a ve zbývajících 15 min. se modlí 4-5 lidí

navyknuté a zformulované modlitby. Tak tomu u modrokrížanů není! Oni na modlitbách skutečně bojují. Musí se jakoby "promodlit do přítomnosti Boží". Věří, že modlitba není jen nějaká říkanka, ale skutečná moc, která nám umožní, aby jsme se zmocnili Božích darů, které nám Pán připravil a které bez modlitby zůstanou ležet ladem, nepoužité.

Velmi pozoruhodný je jejich postoj ke hříchům. V našich kruzích je vyznáváme také při obrácení, když činíme jakousi generální zpověď. Potom se nad nimi zamýšlíme aspoň tehdy důkladněji, když jdeme k památce Páně. Jinak případ od případu se snažíme učinit s nimi pořádek, zjistíme-li, že jsme učinili chyby a když jsme se dopustili něčeho, co jsme neměli udělat. A u některých dokonce existuje až bezstarostný postoj k hříchu, jakoby nás uvěření chránilo před hříchem i tehdy, když se ho dopustíme. Nejhorší případy jsou tam, kde si myslíme, že nás obrácení nebo večeře Páně chrání natolik, že můžeme směle hřešit dál. To samozřejmě nikdy neřekneme, to si jen myslíme. Modrokrížané, ti mají přísná měřítka. Každý hřích se musí rozpoznat a vyznat. To není jen záležitostí začátku při obrácení, ale záležitostí každého dne nebo aspoň každého společného setkání. Může se stát, že nám něco v životě neklape a nedaří se. Když se nad tím důkladněji zamyslíme, příčina je v tom, že nám nějaký hřích blokuje Boží milost. Ten se musí rozpoznat a vyznat. A to nejen Bohu, ale i veřejně před ostatními. Dokonce není možné za znovuzrozeného považovat toho člověka, který je sice věřící a vyznal Bohu svoje hříchy, ale nevyznal je před lidmi ve shromáždění. Proto si dávají tolik záležet na soukromém i veřejném vyznávání hříchů. Hřích je jed a ten se

musí odstranit. To zabere mnoho času, protože se může stát, že nám Duch Boží zjeví hříchy, které jsme učinili dávno a o nichž si myslíme, že jsou už dávno odpuštěny. I ty musíme vyznat. Přitom se stalo, že dotyčný člověk musel vyznání několikrát opakovat, protože jeho zpovědníkovi se něco při vyznávání nezdálo. Musí to být opravdové, protože Pán přichází jen do čistého srdce, nezaplíněného nepravostí a pokrytectvím.

Ve svých stanovách mají uvedeno, že nechťejí být novou církví. Považují se za hnutí a chtějí být neformální. Proto nemají pevně stanovený začátek a konec shromáždění, ani pevný řád bohoslužeb. Zatím nemají kazatele, ale zato mají křest, a to křest dospělých, i večeři Páně, kterou nevysluhuje jeden služebník, ale chléb a víno leží na stole a každý si bere sám. Jestliže však mají kázání Slova, chléb a víno, pak jsou novou církví, protože už nic víc k podstatě církve nepatří.

Jejich činnost je zaměřena i navenek na alkoholiky a narkomany, i když sami nemusí být abstinenti. Jejich modlitební i misijní aktivita dosahuje vysokého stupně. Jde jim o všeobecné kněžství v tom, že každý je misionářem. Mají o čem mluvit a mají se za co modlit, protože mají konkrétní problémy s nevěřícími lidmi, kteří potřebují jejich pomoc. Misie je hybnou silou jejich duchovního života.

Pokusme se spravedlivě a pokud možno objektivně hodnotit toto hnutí. Jednoznačně kladně je třeba hodnotit to, že se snaží dělat druhý krok v duchovním životě, a tak ho proměnit na něco, co roste a ne co zůstalo stát tam, kde mělo začít růst. Zde si od nich musíme nechat jednoduše říci a usilovat ze všech sil, aby jsme nezůstali stát na startu, ale běželi duchovní běh.

Do této oblasti spadá jejich důraz na modlitby a misijní práci. Tady nemůžeme nic jiného, jen děkovat, že je tu okruh lidí, který našel zalíbení v modlitbě a v misii. Skoro každý už přivedl k Pánu svého přítele nebo spolupracovníka. Tu se nedá nic jiného říci, jen chválit Boha a dát se do práce jako oni.

V jádru kladou správný důraz na společenství, které pomocí menších skupin zvládá různé problémy, které se vyskytují v životě věřícího člověka. Ten může cítit, že není sám, ale že za ním stojí někteří lidé a že se za něj modlí. Přitom se tu ale vynořují i mnohé otázky. Někde se tato společenství vytvářejí opravdu jen účelově, tj. kvůli efektivní práci. Protože mají mnoho práce, nemohou už navštěvovat shromáždění původních sborů. Další problematická věc je zde to, že hnutí získává obvykle nejprve ženy a ty své muže. Někdy se rozbíjejí některé rodiny, a to s manžely, kteří jsou upřímně věřící, mají jen rozdílné pohledy na hnutí. Přitom se k nim chovají jako k nevěřícím, které musejí opustit pro Pána. Dále je jejich duch obecnství vede k tomu, že upozorují-li u někoho, že nemá tentýž názor jako oni, tak ho do shromáždění ani nepustí. Kromě toho někdy podceňují fyzickou práci a nadceňují "čisté duchovní práci". Br. K. jim píše: "Milování muže, pokojná domácnost jsou v Božích očích stejně důležité jako misijní činnost. ... *"Bude-li třeba"*, řekla jedna sestra, *"opustím děti, manžela, sbor, protože Pán je na prvním místě"*. Myslela si, že to bude utrpení pro Pána. Ale neuvědomila si, že jí vlastně nikdo nepřekáží žít s Ježíšem, že její nesouhlas plodí pouze její vlastní způsoby a zásady a svérázné chápání duchovních věcí

Další věc, na kterou poukazuje br.

K. je to, že sice vyznávají hříchy, což je správné, ale co může zneužít i Satan. Jednak v tom, že žádají, aby člověk vyznal hříchy nejen před Pánem, ale i před lidmi. Jsou sice věci, které patří veřejně vyznat - zejména, když jsme jiným ukřivdili, ale jsou věci, které patří jen do soukromí, nanejvýš zpovědníkově. Správně postřehl br. K. i to, že je už něco zákonického v tom, když tvrdí, že ten, kdo hříchy veřejně nevyznal, není znovuzrozen. To je proti jasnému svědectví Písma, které k tomu považuje za nutnou víru a ne veřejné vyznání hříchů (Jan 1:12). Velmi nepřirozené je též hledání hříchů, jejich nové a nové vyznávání, jako by to nemělo konce. Jako by se tu nevěřilo tomu, že co jsme jednou vyznali, to je z Boží strany zapomenuto navěky. Je tu i mnoho vlastního úsilí, abychom nejprve měli čisté srdce a až potom do něho přijde Pán Ježíš. To je polopravda, protože pravdou je i to, že kam vstoupí Ježíš, tam začne očistná práce. Potom mají neradostné křesťanství, které se neumí vírou spolehnout na Kristovo ospravedlnění a neumí se dětinsky radovat z odpuštění.

Hnutí se částečně šíří i tak, že odbírá členy z našich sborů, přičemž vedoucí bratři nejdou za kazatelem sboru, ale scházejí se bez jeho vědomí. Chtějí-li být hnutím, nikdo jim v tom nemůže zabránit. Musí však být jasno, že mají Slovo, chléb a víno, dvě ustanovení, které tvoří církev církvi. Ze svojí strany to dělají tak, že kdo chodí k nim, nenavštěvuje už jiné shromáždění. Potom bude ze strany jiných církví korektní, když členy MK raději nepovedou v evidenci svých členů.

Tyto kritické otázky nemají za úkol toto hnutí znevážit, jen mu pomoci, aby se očistilo a mohlo tak přiměřeněji plnit svůj úkol, a to podle biblických norem.

Pro nás z toho vyplývá, že musíme z něho převzít to, co je dobré a usku-tečnit to také v našem společenství. Pokračování duchovního života, vážné chápání hříchu, modlitby, úzké bratrské společenství, misie a služba - v tom ve všem se musíme dát napo-menout, i když nám to není vždy pří-jemné. V čem se oni chovají zákonicky, silácky anebo pyšně, to můžeme klidně přenechat spravedlivému Soudci, který každému odplatí podle jeho skutků. Sami musíme dbát o to, aby se naše křesťanství stalo živějším, čistějším a užitečnějším.

Ludovít Fazekaš, 13.10.1991

Život Víry, září 1994, zkráceno

CHOZENÍ S DUCHEM

Co chození Duchem není

Apoštol Pavel řekl, že chození podle Ducha není libovůle: není to nepřiměřená či neukázněná svoboda, která zneužívá daných výsad. Jako křesťané si můžete přečíst větu: *"Nejste pod Záko-nem"* a zvolat: *"Skvělé, jsem svobod-ný? Chození Duchem znamená, že mohu dělat, co chci!"* To v žádném případě. V předchozím verši Pavel napsal: *"... abyste nečinili to, co byste chtěli."* Být veden Duchem neznámá, že si můžete dělat, co chcete. Znamená to, že máte konečně svobodu žít zodpovědný a morální život, což je něco, čeho jste jako vězni svého těla nebyli schopni.

Jednou jsem byl pozván na střední školu, abych tam v rámci výuky nábo-ženství mluvil na téma protestantské křesťanství. Když jsem končil, zvedl ruku jeden student atletické postavy, znalý místních poměrů: *"Máte ve vaší církvi hodně toho, co nesmíte."* Protože jsem cítil, že měl k této otázce nějaký

hlubší motiv, odpověděl jsem: *"Spíš se mě chceš zeptat, jestli máme nějakou svobodu, není to tak?"* Přikyvl.

Samozřejmě, mám svobodu dělat všechno, co chci, odpověděl jsem. V jeho tváři se zračila nedůvěra. *"Nedělejte si legraci,"* řekl. *"Ale já to myslím vážně,"* odpověděl jsem. *"Mám svobodu vyloupit banku. Ale jsem dost zralý na to, abych si uvědomil, že bych se tímhle činem nechal zotročit na zbytek svého života. Musel bych svůj zločin zahladit, ukrývat se nebo případ-ně pykat za to, co jsem udělal. Také mám svobodu zalhat. Ale když to udě-lám, budu tu lež muset říkat pořád a budu si muset pamatovat, komu jsem ji řekl a jak jsem ji řekl, jinak budu přisti-žen. Mám svobodu brát drogy, opíjet se a žít sexuálně nemorálním životem. Všechny tyhle "svobody" vedou do otroctví. Mám svobodu se takto rozho-dovat, ale když uvážíme důsledky, byl bych doopravdy svobodný?"*

To, co se některým lidem jeví jako svoboda, ve skutečnosti není svoboda, ale návrat do otroctví (Galatským 5:1). Boží zákony, od kterých se chceme osvobodit, neomezují, nýbrž ochraňují. Skutečná svoboda je vaše schopnost rozhodovat se žít zodpovědně v rámci ochranných vodítek, která Bůh pro náš život ustanovil.

Chození Duchem také není zákoníc-tví, opačný extrém k libovůli. Apoštol Pavel řekl: *"Jste-li vedeni Duchem, nejste pod Zákonem"* (Galatským 5:18 NS). Striktní snaha dodržovat křesťanská pravidla a nařízení život v plnosti Ducha neumožňuje; často ho zabíjí (2. Korintským 3:6). V Galatským 3:13 čteme, že zákon je skutečně kletbou, a v Galatským 3:21 je psáno, že není v moci zákona dát život.

Předepsat zákon - říci někomu, že není správné dělat to či ono - člověku

nedá sílu k tomu, aby to přestal dělat. Křesťané jsou nechvalně známi svou snahou definovat duchovnost pomocí zákonů ohledně toho, co se nesmí: křesťané nepijí alkohol, nekouří, netančí, nechodí do kina, nehrají karty, nelíčí se atd. Zákonictví však nemůže učinit přítrž nemorálnosti. Vlastně je to tak, že stanovení zákona slouží jen k zvýšení pokušení. Apoštol Pavel řekl, že zákon v podstatě podněcuje touhu dělat to, co sám zakazuje (Římanům 7:5)! Když svému dítěti řeknete, aby nepřekračovalo určitou čáru, kam okamžitě půjde? Zakázané ovoce je vždy tím nejlákavějším.

Srdce plné Ducha nepřinese ani požadavek, aby se člověk podřídil nějakému náboženskému kodexu chování. Často klademe rovnítko mezi prvky křesťanské kázně, jako je čtení Bible, modlitby, pravidelná návštěva bohoslužeb a vydávání svědectví, a duchovní zralosti. Všechny tyto činnosti jsou dobré a pro duchovní růst užitečné. Ale pouhé vykonávání těchto obdivuhodných křesťanských cvičení život v plnosti Ducha nezaručuje.

Znamená to, že pravidla chování obsažená v Bibli, jsou špatná? Samozřejmě že ne. Boží zákon je nezbytným ochranným morálním měřítkem a vodítkem. Uvnitř hranic Božího zákona máme svobodu k pěstování vztahu s Bohem, založeného na spojení našeho ducha s Duchem Božím, který je podstatou života z moci Ducha.

Co život v plnosti Ducha je

Život v plnosti Ducha se nevyznačuje je libovůlí ani zákonictvím, nýbrž svobodou. Apoštol Pavel uvedl, že jsme učiněni:

- ♦ "způsobilými sloužit nové smlouvě, jež není založena na liteře, nýbrž na Duchu. Litera zabíjí, ale Duch dává život. ... Duch je tím Pánem, kde je

Duch Páně, tam je svoboda".

(2 Korintským 3:6,17)

Věřím, že naše svoboda v Kristu je jednou z nejceněnějších věcí, které získáváme z našeho duchovního spojení s Bohem. Duch Páně je ve vás, a proto jste svobodnými morálními činiteli. Už nejste nuceni žít podle těla, tak jako jste to museli před svým obrácením. A nyní nejste nuceni ani k tomu, abyste žili podle Ducha. Máte naprostou svobodu volby, zda půjdete podle Ducha, nebo podle těla.

Život podle Ducha předpokládá dvě věci. Za prvé, **není pasivní**. Mluvíme o **chození Duchem**, a nikoli o **sezení Duchem**. Jedním z nejnebezpečnějších a neškodlivějších negativních faktorů působících na duchovní růst je pasivita - zařazení své mysli na neutrální a jízda s vypnutým motorem. Klasické dílo křesťanské literatury "War on the Saints" (Válka proti svatým) od Jessie Penn-Lewisové bylo napsáno s cílem potřítk takovéto pasivní uvažování. Složit ruce v klín a čekat, že všechno udělá Bůh, není Boží cestou k duchovní zralosti.

Za druhé, **mluvíme o chození Duchem, a nikoli o běhu Duchem**. Života v plnosti Ducha nelze dosáhnout nekonečnou a vyčerpávající činností. Myně si myslíme, že čím pilněji budeme pro Boha pracovat, tím duchovnější pak budeme. To je rafinovaná lež nepřítel. Satan ví, že by možná nebyl schopen zabránit vám v službě Bohu tím, že by vás učinil nemorálními, ale dost dobře vás může zbrzdit tím, že vás jednoduše zaneprázdní. Matouš 11:28-30 obsahuje krásný popis účelu a tempa života v plnosti Ducha. Pán Ježíš řekl:

- ♦ *Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na*

sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce; a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.

Pán Ježíš vás zve k pokojné chůzi těsně za ním, tak jako jdou pod týmž jhem dva volí. "Jak může být chůze pod jhem pokojná?" ptáte se. Protože Ježíšovo jho netlačí. Jako ten, kdo jde vpředu, Ježíš udává rovnoměrný krok. Když půjdete podle něho, vaše břemeno nebude těžké. Pokud však ke vztahu s ním budete přistupovat pasivně, budete jhem bolestivě vlečení, protože Ježíš půjde dál. Nebo když se budete snažit běžet napřed či zahnout jiným směrem, jho vám rozedře krk a nebude se vám žít moc dobře. Klíčem k pokojnému vztahu pod jedním jhem s Ježíšem je učit se od něho a otevřít se jeho tichosti a pokoře.

Obraz chození s Duchem v tandemu za Ježíšem nám také pomůže pochopit naši službu Bohu. Kolik byste toho udělali, kdyby Pán Ježíš netáhl na své straně jha? Nic. A kolik by se toho dosáhlo, kdybyste vy nebyli na své straně. Nic. Bůh se rozhodl pracovat na svém díle v dnešním světě v partnerství s vámi. Jsou věci, které může udělat jen On, a kdybyste se o ně snažili vy, pokazili byste to. A jsou věci, o nichž Bůh jasně říká, že je máte udělat vy, a když to neuděláte, zůstanou neudělané. Je skutečností, že pokud vy a Pán nepůjdete společně, nikdy se niče nedosáhne.

Bůh vás nebude nutit chodit Duchem a ďábel vás nemůže přinutit chodit podle těla, i když se bude snažit táhnout vás tím směrem.

- Neil T. Anderson
Vítězství nad temnotou
vydalo nakladatelství
Návrat Domů -

VIDEO a audio kazety:

EVOLUCE KONEC KŘESŤANSTVÍ?

Ing. Pavel Steiger

PLATÍ ARGUMENT O HODINÁŘI I PO 200 LETECH?

RNDr. Miroslav Král

RNDr. Jarmila Králová

PŮVOD ŽIVOTA

Ing. Blahoslav Balcar

TRAGICKÝ DARWINŮV OMYL

Pavel Kábrt

Každá přednáška je dvě hodiny dlouhá; po každé přednášce následuje panelová diskuse.

Video kazety: Cena i s poštovným 200 Kč za jednotlivou přednášku. Všechny čtyři přednášky 750 Kč.

Audio kazety: 2 x 60 min. 80 Kč za přednášku. Všechny čtyři přednášky 300 Kč.

Po zaplacení objednávky poštovní poukázkou nabídku obratem vyřídíme. Pište na adresu:

**Zápas o duši
P&K Steiger
P.O.Box 77
251 01 Říčany u Prahy**

ZOD vychází na INTERNETU:

**[http://www.savba.sk/
logos/christ/zod/](http://www.savba.sk/logos/christ/zod/)**

**Stáhněte si všechny ročníky na
váš T602 textový editor.
Rozmnožujte, rozšiřujte!**

**Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady
HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:**

České země

**HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Box 77
251 01 Říčany u Prahy**

Slovensko

**HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá**

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:

ZOD - HCJB World Radio

Číslo účtu:

Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

Novinová zásielka
poštovné hrazeno
v hotovosti
u pošty
Velká Bíteš

HCJB - Dobrou novina denně zachytíte z Ekvádoru

RÁNO: v létě v 7:00, v zimě v 6:00, tj. 5:00 UTC: **12 020 kHz - v pásmu 25 m.**
VEČER: v létě ve 20:00, v zimě v 19:00, tj. 18:00 UTC: **15 550 kHz v pásmu 19 m.**

Český rozhlas Plzeň připravujeme každou sobotu a neděli od 7:00 do 8:30
Velmi krátké vlny (VKV/FM): **101,7 106,7 105,3 102,4 100,8 MHz**

Proglas (Brno a Hostýn) v sobotu od 6:30 do 8:00 (VKV): **107,5 a 90,6 MHz**

TWR Tirana každé pondělí a úterý ve 21:45 střední vlny: **1 395 kHz - 215 m.**

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, P.O. Box 77, 251 01 Říčany u Prahy
Jednatel Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš

Tiskárna František Pavelka, ČSA 225, 742 58 Příbor

Vychází šestkrát do roka. **NEPRODEJNÉ!**

Podávání novinových zásilek povoleno:

Oblastní správou pošt Brno č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.

Dohlédací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.